baretta magazine

NUMMER 17 • AUGUSTI 2022

Foto: Terje Olsen

Äntligen!
Nytt nummer av Baretta tänker ni.
Grattis till er, säger vi!

Så fort tiden har gått sedan vårt senaste nummer, och så mycket som hänt denna sommar när vi nu äntligen återvänder till det nya normala.

Livet har ju återvänt till det vanliga för de flesta av oss, och vi ångar på i samma fart som förut. Jag vill ändå tro att vi lärt oss lite av händelserna de senaste två åren. En klokskap är förmodligen att vi klarar mer än vi tror. Framför allt att vi klarar av att ställa om. Både privat och på våra arbeten.

Vi upptäckte exempelvis att det gick utmärkt att jobba hemma, och vi såg att det faktiskt var mer än okej att träffas utomhus över en öppen eld, samtidigt som vi grillade korv. Man behövde inte gilla det, men vi fick det att fungera.

Vår värld blev mer digital, och vi fick tillfälle att lära våra äldre släktingar hur qr-koder fungerar, att man kunde prata med varandra både genom Teams och Zoom. Det digitala var inte enbart av ondo, tvärtom.

Det skulle vara intressant att höra ifrån er läsare vilka lärdomar ni drog av de senaste årens händelser. För den har ju verkligen påverkat oss. Kanske har vi lärt oss att vara lite mer rädda om varandra, och att uppskatta våra arbetskamrater ännu mer nu när vi äntligen kan träffas på riktigt.

I detta nummer får ni självklart läsa om musik. Två i vår redaktion var till exempel på Diggiloo när sällskapet besökte Åmål.

Vi får även en skildring från det norska Rjukan. Händelserna i denna norska stad får vi aldrig någonsin glömma.

Och äntligen kunde Åmåls bluesfest återkomma med ett storslaget event. Har ni någonsin sett mer människor på Åmåls gator? I år hade man även en bluesskola – School of Blues. Många deltagare, och kunniga lärare. Det var många nya stjärnor som tändes under denna vecka.

Ni kan i detta nummer även läsa om Mimmi Storm, Eds contryfest. Ni kommer även att få läsa lite om den kommande upplagan av Åmåls fotofest, samt Gothenburg Street Photo Festival.

Ha en skön läsning!

Maria Olsen
Redaktör

Omslagsbild: Mimmi Storm

baretta magazine BM

Ansvarig utgivare & webbansvarig
Maria Olsen
maria.olsen4@gmail.com
Instagram: mariasklick

Redaktör & layout
Tony Berg
tony@tonyberg.com
Instagram: tonyberg64

Redaktör & webbansvarig
Terje Olsen
grappa59@gmail.com
Instagram: grappa59

Hemsida
barettamagazine.com

Instagram
barettamagazine

Medarbetare
Maria Olsen
Arbetar med webb och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt. Är medlem i Tilt Photogroup. Delaktig i fyra utgivna fotoböcker.

Terje Olsen
Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/naturbilder. Första systemkameran köptes på Cypern 1979 där han gjorde FN-tjänst. Är medlem i Tilt Photogroup. Hans största projekt så här långt var när han dokumenterade nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i fyra utgivna fotoböcker.

Tony Berg
Arbetade som skribent och fotograf åren 1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls Grafiska AB och har genom åren hunnit med att ge ut sju böcker och medverka i ytterligare ett tiotal. Är i Tilt Photogroup. Senast utgivna bok är en fotobok fylld med bilder av Åmålsfotografen Henry Stake.

Lennart ”Kral” Andersson
Före detta fotbollstränare med förflutet som assisterande förbundskapten i Sierra Leone, tränare i Brage, IK Oddevold, Ljungskile SK och en rad andra klubbar.

Klas Kilberg
En sann musikälskare som recenserar nya skivor för Baretta. Han har tidigare haft programmet Metalldetektorn i Radio 45. Kan allt värt att veta om rock enligt honom själv.

Anders Nilsson
Motorentusiast baserad i Arvika. Hängviven Motorsports- och naturfotograf som vunnit många utmärkelserför sin fantastiska bilder. Även en av personerna bakom Åmåls Fotofest under de första tio åren.

Göran Karlsson
Fotograf och hi-fi-entusiast som i detta nummer visar lite bilder ur sitt fantastiska bildarkiv.

Alla inblandade skribenter och fotografer gör detta utan ersättning. Magasinet har inga inkomster, eller utgifter, utan baseras helt på ideella krafter.

Mimmi Storm 04

Rjukan 30

Diggiloo 38

Åmåls Fotofest 50

Åmåls Bluesfest 62

Ryan Goslings gin 80

Kat Riggins 88

First Aid Kit 90

Foto: Tony Berg

Mimmi STORM

Hon har många strängar på sin lyra. Lärare, förälder, idrottsledare, jägare, fiskare, naturälskare och fotograf, bland mycket annat. Läs mer om henne och livskrisen hon upplevde när hon bytte ut sin Nikon mot en Canon. Det tog tid att komma tillbaka från den skräck-upplevelsen, men nu finns det åter en Nikon i kameraväskan och livsglädjen är tillbaka.

Mimmi Storm började rita och måla i ung ålder. Bildintresset följde med hela uppväxten och påverkade även valet av gymnasielinje.

– Alla i familjen ritade eller målade på något sätt, säger Mimmi Storm.

Fotointresset föddes i samband med att hon gick på gymnasiet och studerade på det estetiska programmet på Strömkullegymnasiet i Bengtsfors. Hon började fotografera själv och på det sättet växte intresset undan för undan.

– Före det hade jag aldrig tittat på foton som konst. Det fanns ju egentligen inte på den tiden, åtminstone inte lika utbrett som idag. Det fanns ju inte Instagram eller Facebook. Med tiden började jag tänka allt mer på bilder och även titta på andras bilder. Det som

Nikon

Intresset för gatufotografi är stort. Samtliga bilder på detta uppslag är från Stockholm förutom boilden längst upp till höger som är tagen i Åmål.
Foto: Mimmi Storm

egentligen väckte fotointresset var när vi fick bygga hålkameror på skolan. Resultatet blev ganska fula bilder, men samtidigt tyckte jag de var snygga på något sätt.

Detta var i början av 2000-talet. Det har alltid funnits kameror i familjen. Mimmi hade ofta en kamera med långt innan det blev vanligt, men då blev det mest vardagsbilder. När hon slutade gymnasiet köpte hon sin första riktiga systemkamera.

– Det var först då jag kände att jag hade råd med det samtidigt som fotointresset fortsatte att växa.

Inledningsvis fotograferade hon allt möjligt men ganska snart utvecklade det sig till att bli allt mer naturfoto och makrobilder.

Arkitektur

Arkitektur är något som fascinerar. På detta uppslag finns bilder från Prag, Danmark, Spanien och Sverige.
Foto: Mimmi Storm

– Typiska krypa-i-diket-bilder och parkera där man inte fick, av förklarliga själ, men såg man något spännande gällde det att ta tillfället i akt.

Inte sällan var hon uppe tidigt, före jobbet, och gick ut med kameran och makroobjektivet för att få det tidiga morgonljuset.

– Jag fotade mycket makro väldigt länge. Det var tillgängligt och det var roligt, samtidigt som det ofta var bilder och motiv som andra inte såg, säger Mimmi.

I början var hon ofta själv ute och fotograferade, ett tag fotade hon mycket med sin svägerska.

– Vi hade likadana kameror och fotade mycket natur och makro samt våra hundar.

Makrofotografering är en av Mimmis stora passioner, och hon är bra på det, bilderna på detta uppslag talar för sig själva.
Foto: Mimmi Storm

Sedan blev det ofta att man åkte ut flera personer. Runt 2010 engagerade sig Mimmi också i Åmåls Fotofest och var med och jobbade under ett antal år.

Mimmi var med och ställde ut bilder på Åmåls Fotofest åren 2011-2014, sedan blev det allt sämre med tid att förbereda egna utställningsbilder då fotofesten växte och krävde allt mer tid för de som var med och arrangerade. Mimmi blev också medlem i fotogruppen Femmes in Focus tillsammans med Elin Torger, Maria Olsen, Jessica Lövgren och Therese W Olofsson.

Under en period var det rätt många fotografer som hängde ihop och fotograferade, det ledde också till en utmaning som kallades ”One366” där alla

Porträtten Mimmi tar har en påtaglig närvaro i sig, något som gör att de fastnar och stannar kvar i minnet.
Foto: Mimmi Storm

deltagare lade ut en bild per dag under hela 2012. Missade man en dag åkte man ut.

15 deltagare var med från början, den första försvann redan i februari sedan trillade det av någon lite då och då. Fem klarade sig hela året utan att missa att publicera en bild per dag. Det var Mimmi Storm, Terje Olsen, Maria Olsen och Göran Emaunelsson från Åmål och Jessica Lövgren från Varberg.

– Jag var lite fascinerad av mig själv det året faktiskt. Jag födde barn i januari men lyckades ändå fotografera en bild per dag hela året.

Det följdes upp året efter med ”12themes” där det fanns tolv månadsteman som skulle tolkas med en kollektion, samma sak där, missade man åkte man

För en naturmänniska som Mimmi är det inte helt oväntat att arkivet av naturbilder är digert. kameran finns alltid med och inte sällan har honm en förmåga att fånga det magiska ljuset.
Foto: Mimmi Storm

ut. Roligt, svårt och givande. Elva fotografer var med från starten, två tog sig i mål, det var Maria Olsen och Göran Emanuelsson från Åmål.

Samma år, 2013, bildades också Tilt Photogroup av Mimmi Storm, Marie Olsen, Terje Olsen och undertecknad efter en Stockholmsresa.

– Vi hade varit i Stockholm en helg i maj när vi lämnade tillbaka Leif-Eriks Nygårds bilder till hans ställe i Stockholm. Vi bodde i Skärholmen och var inne på söder, gamla stan och Djurgården och fotade på kvällarna. När vi kom hem ville vi göra något av bilderna. Det blev ett pdf-magasin och då bildade vi Tilt.

Därefter har fotogruppen vuxit med jämna mellan-

Att fotografera bluesartister är något relativt nytt för Mimmi, men hon har ändå hållit på några år och även varit med och givit ut en fotobok om Åmåls Bluesfest. Överst på uppslaget är Pontus Snibb, Rich Harper och Nikki Hill. Den stora bilden är Magnus Lanshammar och bilden längst ned till vänster är på Sven Zetterberg..
Foto: Mimmi Storm

rum och består idag av nio medlemmar. Mimmi har även fortsatt att fotografera på egen hand och även gjort en del uppdragsfotograferingar på barn, bröllop och lite husdjur.

Inför Åmåls Bluesfests 25-årsjubileum 2016 startade Tilt ett projekt med en bluesbok som skulle vara klar till jubileet. Arbetet inleddes i princip direkt efter bluesfesten 2015 och började som en studiecirkel hos Studieförbundet Vuxenskolan. Inledningsvis satt gruppen och gick igenom alla bilder medlemmarna valt ut från det de fotat på bluesen genom åren. När bildurvalet var klart började själva arbetet med designen sedan trycktes boken på våren 2016 och gavs ut veckan före bluesfesten.

Att Åmålsmotiv hamnar i kameran är kanske inte så konstigt. Den stora bilden är från en kväll med norrsken vid inre hamnen, därifrån är också bilden överst till höger. Övriga bilder i överkant är från Örnäs och den sista bilden är från järnvägsstationen i Åmål.
Foto: Mimmi Storm

Boken, Åmåls bluesfest since nineteenninetytwo” togs emot på ett bra sätt och det tog inte så lång tid innan kostnaderna var täckta. Det gav blodad tand, året efter var det dags igen. Då samlade Tilts medlemmar ihop sina bästa bilder från Åmål och det resulterade i boken ”Åmål från Tilt-fotografernas horisont”. Mimmi har sedan varit med och fotograferat till ytterligare två böcker. ”Åmål 375” och ”Åmål förr och nu” båda de gavs ut 2019.

De senaste åren har det varit lite upp och ned med fotograferandet, till största delen beroende på tidsbrist då det var mycket som skulle hinnas med jobb, studier, familj, träning och foto.

– Sedan hade jag en liten livskris. Jag behövde

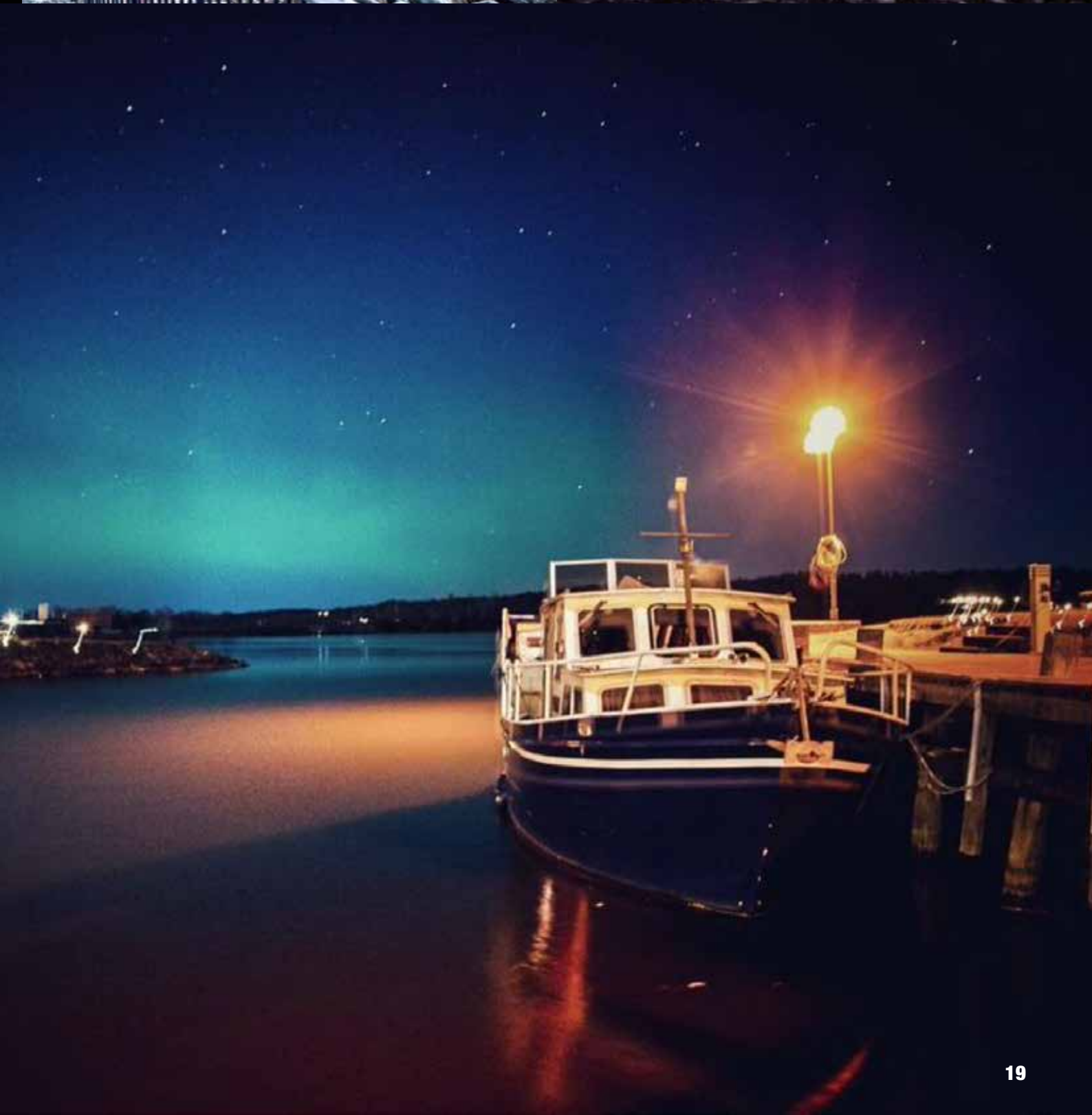

Jakt och fiske är en stor del av Mimmis liv och visst lockar bilderna till tidiga morgnar på plats ute i någon skog eller med spöt vid en liten sjö där abborrana nappar hela tiden..
Foto: Mimmi Storm

uppgradera min utrustning och bytte från Nikon till Canon, som de flesta i fotogruppen hade för då kunde man låna objektiv av varandra. Jag fick det aldrig att fungera med Canon, det kändes mest som om jag tog turistbilder, det blev inget bra.

Så efter några år åkte Canon-utrustningen ut och en ny Nikon införskaffas med objektiv. Därefter har det rullat på lite bättre, men inte riktigt som förr. Pandemin ställde till det och studierna tog mycket tid.

När Mimmi lutar sig tillbaka och tänker igenom sitt fotograferande och hur det utvecklats menar hon att även om makrofotografering är roligt så har det inte blivit så mycket de senaste åren för att det känns

Djur är ett annat favoritmotiv och även om man skulle kunna tro att det bara handlar om hundar stämmer inte det även om urvalet på detta uppslag råkade bli enbart på våra just hunar.
Foto: Mimmi Storm

som om hon redan tagit de bilderna. Det är svårt att göra något nytt, unikt och spännande.

– Även om inspirationen för makrofoto inte finns på samma sätt just nu är det nog det jag saknar mest. För det är då jag kan stänga av hjärnan och gå in i fotograferandet, men jag behöver inspiration.

När hennes barn var små blev det mycket bilder på dem, och andra barn vars föräldrar såg Mimmis bilder och ville ha sina barn porträtterade på samma sätt. Men även det kommer och går. Den röda tråd som ändå finns i Mimmis fotograferande är naturen.

– Natur har jag alltid fotat och det har aldrig blivit lagt åt sidan och jag har nästan alltid med mig kameran när jag är ute i naturen.

Väggar

Väggar är något som alltid fascinerat den konstnärligt lagda Mimmi Storm. Oavsett om det handlar om rena och färgstarka väggar eller graffiti, kollage eller liknande, bara det är spännande.
Foto: Mimmi Storm

Ändå är det sällan hon har ställt ut naturbilder.

– Ja, men jag tycker inte att jag är någon naturfotograf, det blir inte så bra bilder. Jag tycker om att fotografera natur men det känns som om det kanske inte är så mycket att visa upp, det finns så många andra som fotograferar natur.

Det är delvis rätt, men samtidigt onödigt ödmjukt, Mimmi tar riktigt bra naturbilder. Problemet är nog snarare att ju fler bilder man tar, desto mer kräsen blir man själv i sitt urval samtidigt som det i takt med allt fler bilder kanske blir svårare att hitta bilderna som sticker ut en aning.

En stor del av naturfotograferandet sker för Mimmis del i samband med jakt. Mimmi är en inbiten jägare

Abstrakt

Det abstrakta fotograferandet ligger i vissa delar ganska när makro, men skiljer sig ändå ordentligt, inte minst på grund av mönstren samt leken med oskärpa.
Foto: Mimmi Storm

och har alltid med sig kameran när det vankas jakt. Hon uppskattar också att fiska och har gjort ett antal fiskeresor till Nordnorge både med familjen och för egen del.

Ibland kan det vara så att ju duktigare man blir och ju mer man lär sig om hur bilder ska komponeras desto färre blir bilder som bryter mot alla regler och sticker ut och på det viset blir intressanta. Det är en konst att bryta mot reglerna på rätt sätt och vara nöjd med resultatet.

Ofta när hon ställer ut väljer Mimmi ofta att visa gatufotobilder, något jag personligen tycker hon är väldigt bra på.

– Ja, det blir ofta gatufoto. När jag ska välja bilder

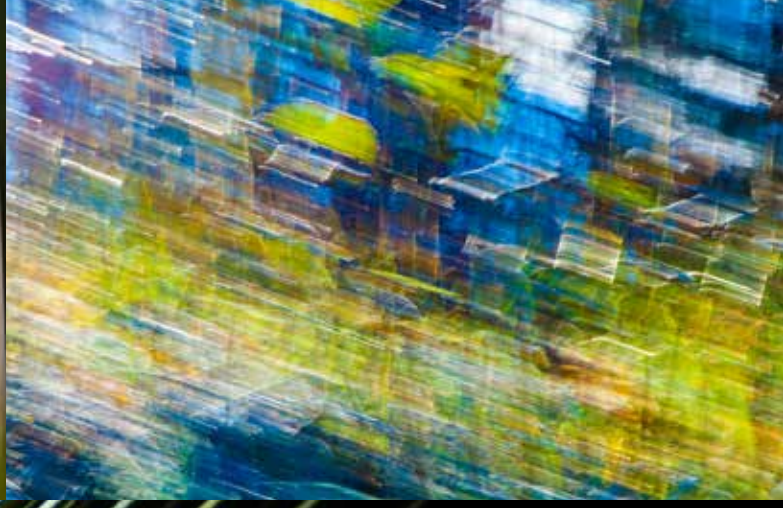

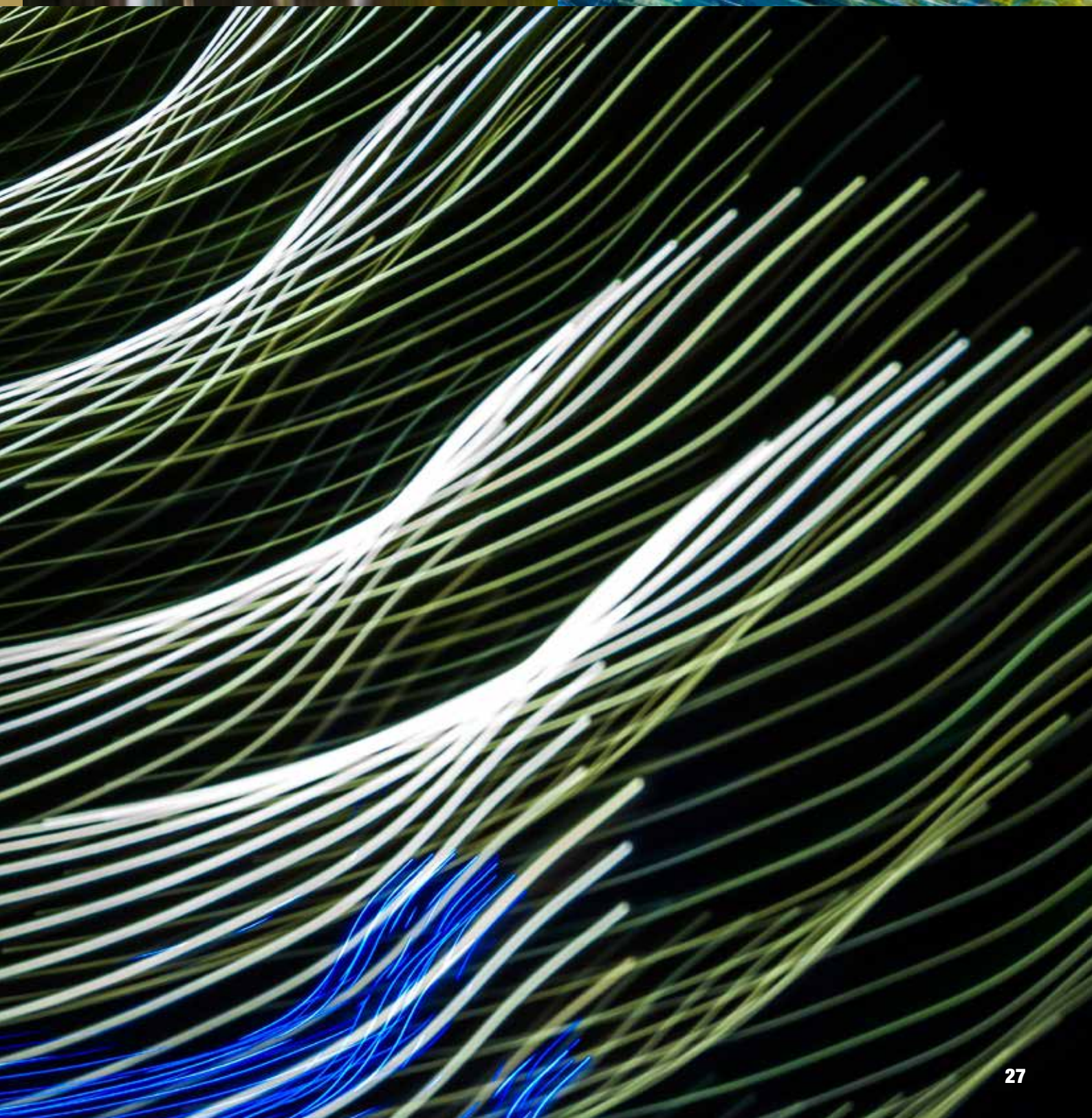

Familjen är viktig och för en fotograf finns ofta goda möjligheter att dokumentera de stora ögonblicken, eller de vardagliga, för familjen, ett minne som finns kvar hela livet.
Foto: Mimmi Storm

blir det ofta bilder som är lite udda och sticker ut och som jag gillar, sedan kan man hoppas att de som tittar på dem också uppskattar bilderna, säger Mimmi.

Senaste tiden har det inte blivit så mycket fotograferande, men kameran finns alltid med så dyker det upp något är Mimmi beredd.

– När jag skulle leta bilder till den här intervjun fastnade jag hela tiden i bildarkivet och insåg hur mycket roligt jag fotat under åren.

Lite extra inspiration hoppas Mimmi få nu i början av september med ett besök på Gothenburg Street Photo Festival.

Tony Berg

Fakta Mimmi Storm
Medverkat i böckerna: ”Åmåls bluesfest since nineteenninety-two”, ”Åmål från Tilt-fotografernas horisont”, ”Åmål 375” och ”Åmål förr och nu”.
Fotogrupper: Tidigare Femmes in Focus nu Tilt Photogroup
Utsällningar: Åmåls Fotofest, 2011, 2012, 2013 och 2014. Åmåls Bluesfest: 2016.

Rjukan

Den norska orten med så mycket historia

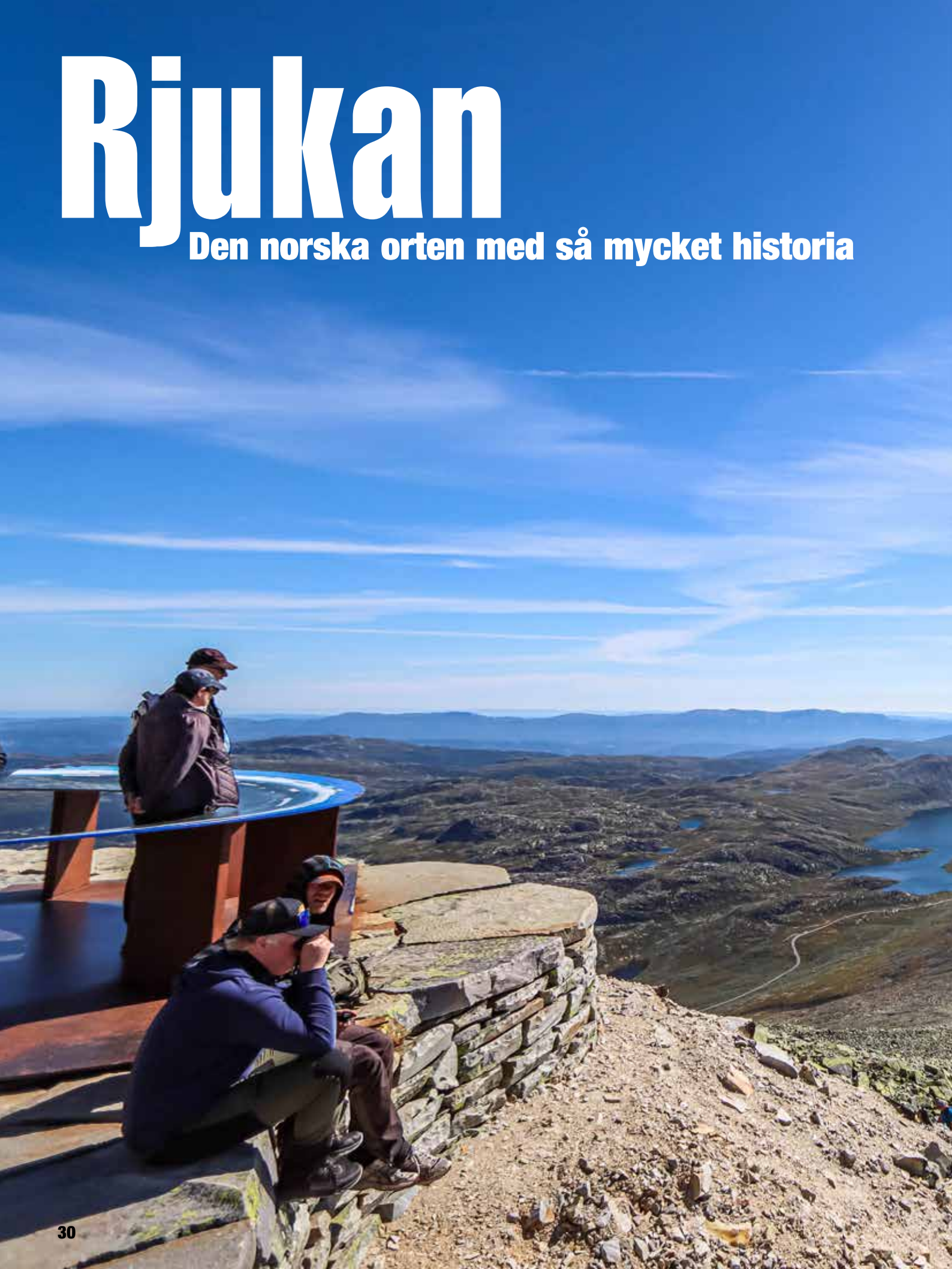

Utsikten från toppen av Gaustatoppen är lika storslagen som vacker, även i soldis.
Foto: Terje Olsen

Sedan 1959 går ett underjordiskt tåg inne i berget hela vägen upp till Gaustatoppen.
Foto: Terje Olsen

Oavsett om man vandrat upp eller åkt med Gaustabanan är det skönt med en stunds vila och bara sitta och njuta av den fantastiska utsikten.
Foto: Maria Olsen

Rjukan är en tätort som är centralort i Tinns kommun i Telemark fylke i Norge. Tätorten ligger i Vestfjorddalen, halvvägs mellan Møsvatnet och Tinnsjø, och har fått sitt namn efter Rjukanfossen väster om orten.

Cirka 40 mil från Åmål ligger det lilla samhället Rjukan med sina 3 500 invånare. Samhället är mest känt för alla filmer som spelats in om tungvattnet och aktionerna som gjordes för att förhindra att tyskarna byggde en atombomb med hjälp av vattnet. Faktum är att Norsk Hydro byggde anläggningen för tillverkning av tungt vatten redan 1934. Man placerade anläggningen i Vemork, strax utanför Rjukan.

Sabotage mot Vemork gjordes flera gånger ända till den lyckade aktionen 1943, och där man troligen ändrade utgången på kriget. Klart är i alla fall att denna aktion anses

vara den mest lyckade krigsauktionen i hela andra världskriget.

Idag huserar Norskt industriarbetarmuseum i anläggningen numera satsar Rjukan mest på turism. Man har ju verkligen en storslagen natur att bjuda på. Du bjuds på skidåkning, vandring upp till Gaustatoppen och du kan även testa isklättring.

Ett annan udda turistmål är de tre solspeglarna som ligger på berget mitt emot torget. De är 17 meter höga, och syns tydligt från torget även när de inte reflektera ljuset. Rjukan nås inte av solljus mellan september till mars, så att dessa speglar reflekterar ljuset ned till stadens torg betyder massor.

Ett givet turistmål är förstås ett besök på fabriken vid Vemork. Passa på att gå den guidade vandringen om ni har möjlighet, det är värt för att få all fakta och förståelse för händelserna under andra världskriget, och vad de fick utstå för att kunna utföra sitt uppdrag.

Den tuffe kan även hoppa bungyjump från bron. Där finns

Många turister tar sig upp till Gaustatoppen varje dag när vädret tillåter under sommaren.
Foto: Maria Olsen

Lugnt och fridfullt på torget i Rjukan.
Foto: Terje Olsen

personal som hjälper dig att testa på hoppningen ner i den djupa klyftan som omger Vemork.

Ett annat måste är att bestiga Gaustatoppen. Det kan du göra på två sätt. Endera kan du göra en vandring upp till toppen. Den tar ett par timmar att göra. En annan variant är att åka en insides linbana inne i berget. Under kalla kriget hade Nato detta berg som en av sina baser. Att åka linbana upp till toppen är en upplevelse i sig. Först åker man linbana rakt in i berget, därefter får man byta till en ny linbana som åker uppför berget i nästan 40 graders lutning. Det sluttar kan man säga. Allt som allt – åk till detta samhälle i norska Telemark, det är verkligen värt ett besök. Här kan du tillfredsställs alla önskningar en familj kan ha och det är dessutom ohyggligt vackert.

Maria Olsen

Den klassiska bilden på kraftstationen i Rjukan, en vy man sett i otaliga filmer och som är väl värd att se i verkligheten
Foto: Terje Olsen

Fakta Rjukan

Solspeglarna

Under vinterhalvåret tar sig inte solstrålarna ner i den djupa dalen där Rjukan ligger. Man har istället på bergets kant satt upp solspeglar som reflekterar solstrålar ned på stadens torg. Redan 1913 väckte Oscar Kittilsen en idé om att sätta upp dessa speglar som skulle skicka ner solljus ner i dalen. Det tog dock hela hundra år innan projektet genomfördes. 2013 stod solspeglarna klara, detta genom ett initiativ av konstnären Martin Andersen. Under vinterhalvåret hindrar Gaustatoppen solens strålar att ta sig ner i Rjukan, men den 12 mars är det dags för fest. Det är då solens strålar äntligen tar sig ned i Rjukan igen. De tre speglarna är datastyrda och är programmerade att följa solens väg på himlavalvet, och sedan skicka solstrålarna rakt ner på Rjukans torg. Den reflekterar cirka 80% av solljuset och höjer temperaturen på stadens torg med så mycket som 3-4 grader.

Sommartid arbetar solspegeln mellan klockan 10-16. Under vintertud är det mindre sol, då är den i bruk endast en timme dagligen. Vid hård blåst går den i vila.

En panoramabild från Gaustatoppen. Det norska höglandet sträcker ut sig så långt man se kan i horisonten.
Foto: Maria Olsen

Tänk om turbinerna i kraftverket kunde berätta, vilka historier vi skulle få höra. Vacker och storslagen turbinhall med mycket historia.
Foto: Terje Olsen

Norge har en storslagen natur. De dramatiska bergskedjorna ger möjlighet till såväl god motion som fantastiska vyer. Underbart
Foto: Maria Olsen

Speglarna ser till att solljuset letar sig ned i dalen även under den års när Rjukan normalt inte har något solljus.
Foto: Terje Olsen

Tungt vatten
1934 var Vemork i Norge det första ställe i världen som började producera tungvatten för att använda i industrierna. När Tyskland 1940 ockuperade Norge gav de order om att öka produktionen av tungvattnet. De ville använda detta vatten för att konstruera en atombomb.

De allierade gjorde allt för att se till att detta inte skulle ske. 1942 försökte brittiska kommandosoldater genom att få fabriken ur drift. De misslyckades dessvärre. 28 februari 1943 genomfördes en ny aktion, denna gång med elva norska fallskärmsjägare. Deras lokalkännedom visade sig vara avgörande för det lyckade resultatet och anses vara en av andra världskrigets mest lyckade aktioner.

Man har genom åren gjort flera filmer och serier om denna händelse. Den mest kände är nog ”Hjältarna från Telemark” med Kirk Douglas i en av rollerna.

Vemorks kraftstation
Detta ställe är ett måste att besöka för alla som åker till Rjukan. 1911 Var den färdigt att tas i bruk och var den första i sitt slag. Just utbyggnaden av kraftstationer var ett stort språng i vattenkraftsteknologin med höga vattenfall. Vemork var i drift ända till 1971.

Mot slutet av 1920-talet reste Norsk Hydro en stor ammoniakanläggning och en hydrogenfabrik på Vemork. Denna fabrik blev mest känd för att framställa tungvatten (D2O) Tungvatten väger ungefär tio procent mer än vanligt vatten. Om man fyller fabrikslokalen på Vemork som är 100 meter lång, 24 meter bred och 15 meter hög, får man en halv liter tungvatten.

Sabotaget mot färjan D/F Hydro.
20 februari 1944 sänktes färjan Hydro genom ett sabotage i Tinnsjön. Färjan var lastad med tungvatten. 18 personer omkom, 4 av dessa var tyskar. Färjan sänktes på hela 440 meters djup.

Man har vid Tinnsjön rest en sten till minne av denna aktion.

Gaustatoppen
Denna topp är 1883 meter hög och vid fint väder kan man se så mycket som en sjättedel av Norges fastland.

Hit tar man sig genom att vandra i ungefär två och en halv timmar, eller genom att ta linbanan som finns inne i berget. Först får du åka 850 meter in i berget. Därefter får du byta fordon och istället färdas i 40-gradig lutning upp till toppen av berget. När man sedan kommer upp på toppen möts man av den mest få vidunderliga utsikt.

Banan som går upp till Gaustatoppen är trång, men har du bra kondition kan du istället ta trapporna. De går parallellt med Gaustabanen inuti berget och har 3500 trappsteg
Foto: Terje Olsen

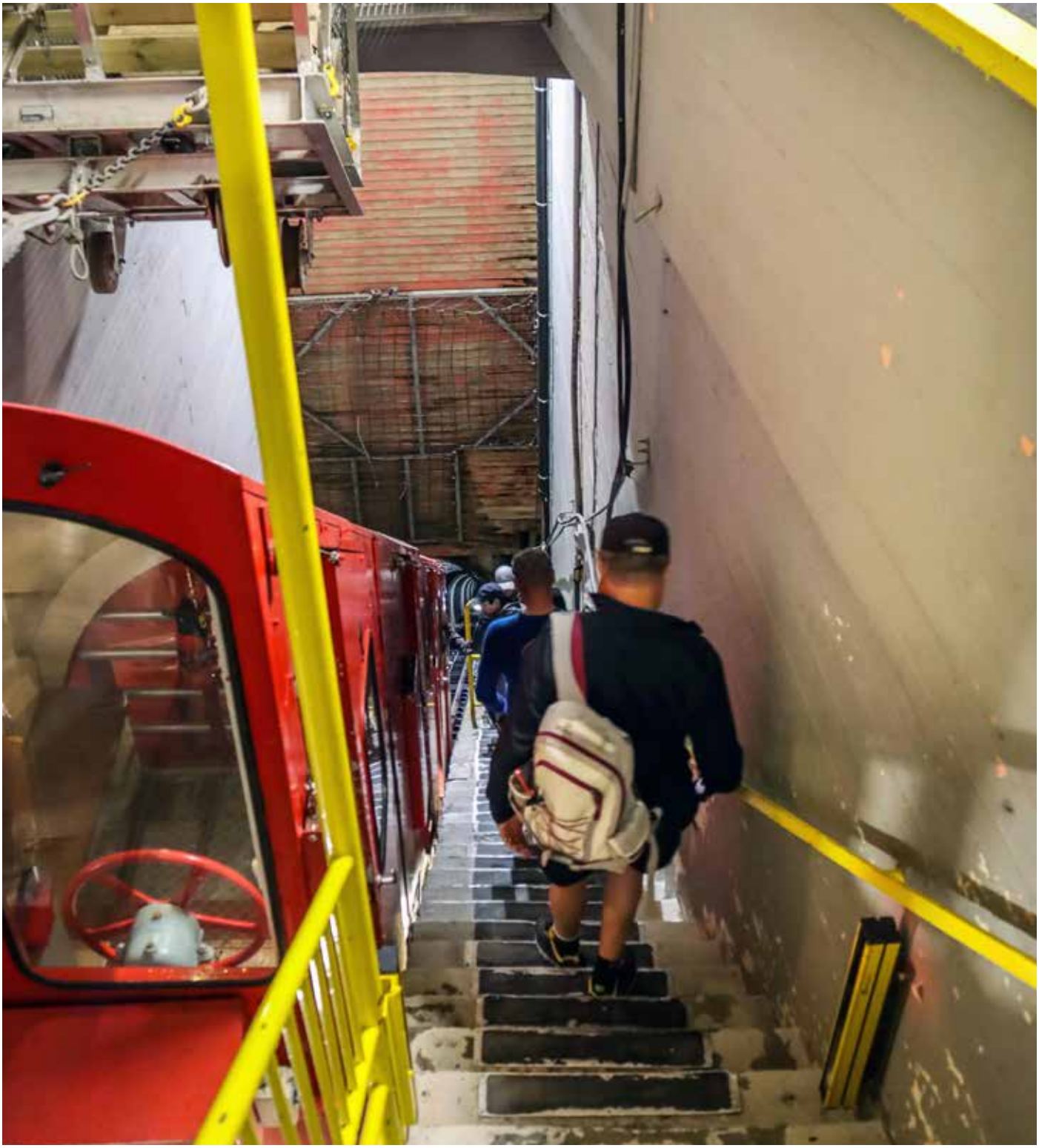

DIGGIOO

När Åmål skrattade, dansade & sjöng igen

Äntligen kom de tillbaka igen, gänget från Diggioo. Och vilken fest det blev!

Diggiloo har hållit på i 18 år, det märks. På hemsidan kan man läsa att deras kärnvärden är sommar, skratt, värme, familj och omtänksamhet.

Mariette i samspel med en av de duktiga musikerna.
Foto: Terje Olsen

Årets komiker var Måns Möller som till slut fick sjunga med de andra artisterna. **Foto: Terje Olsen**

Vi som varit på konserterna kan bara hålla med. Det märks dessutom vilket sammansvetsat gäng det är, härlig stämning och framför allt ljudet. Vilket ljud! Perfekt på alla sätt.

Jag tror att Diggoos recept är enkelhet. Man komplicerar inte saker och ting, utan låter publiken höra de låtar som man kan sjunga allsång till, och som publiken tycker om. Krångligare än så behöver det faktiskt inte vara.

Det var andra året Åmål fick besök av Diggiloo. Förra gången de var här var under Åmåls 375-års jubileum 2018. Så detta besök var efterlängtat av många.

Årets artister var Måns Möller, Lena Philipsson, Liamoo, Robin Bengtsson, Theoz, Mariette, Sanne Salomonsen, John Lundvik och Jessica Andersson.

I år hade man sålt hela 4 750 biljetter till en publik som fick njuta av artisterna i en härlig sommarvärme. Komikern Måns Möller visade att han inte bara är rolig utan även kan sjunga. Något som han gjorde med bravur i ett bejublat pojkbandspotpurri. Han hade även en

Lena Philipsson.
Foto: Terje Olsen

Theoz fick mest jubel från alla flickor på plats. **Foto: Terje Olsen**

dialog och valde ut en person i publiken som häcklades friskt. Men denne person, Stefan Gabrielsson, var inte sen att svara, vilket drog ner jubel från publiken.

De yngre såg nog mest fram emot att se och höra Theoz. Vi som var i publiken denna kväll kan nog konstatera att den killen kommer att låta höra talas om sig i framtiden.

Jessica Andersson är Queen of Diggiloo, och man ser verkligen hur hon njuter av att vara med – och att hon gjort det några gånger vid detta laget.

Eftersom Mariette var med redan 2018 visste vi att vi skulle få se en duktig artist, och hon gjorde oss inte besvikna. Men även de övriga artisterna imponerade på oss. Vi har sett detta evenemang fyra gånger vid detta laget, och årets upplaga var helt klart den bäst hittills.

Kommer de hit nästa år kommer det att bokas biljetter – det kan liksom inte gå fel.

Maria Olsen

Queen of Diggiloo, Jessica Andersson, 16 år har hon varit med Diggiloo..
Foto: Terje Olsen

GOTHENBURG STREET PHOTO FESTIVAL 2022

Fotofestivaler har det funnits lite varstans i Sverige genom åren, inte minst i Åmål där Åmåls Fotofest startade 2008. I september förra året var det dags för ännu en festival, Gothenburg Street Photo Festival som redan första året var Skandinavens största festival för gatufoto. 2-3 september är det dags för den andra upplagan.

En kall höstkväll i Stockholm.
Foto: Tony Berg

GOTHENBURG STREET PHOTO FESTIVAL

Precis som förra året går båda dagarna helt i gatufotots tecken. Arrangörerna har återigen lyckats engagera föreläsare i toppklass. Det blir också mingel, inspiration, fototävlingar, utställningar, nätverkande och och mycket annat för de som köper ett festivalpass.

Det går alldeles utmärkt att besöka delar av festivalen utan pass, men man får så mycket mer av upplevelsen med ett pass.

Festivalpasset gäller för båda dagarna, ger tillträde till samtliga föreläsningar och utställningar. Passet kostar 950 kronor. Vill du inte köpa ett festivalpass kan du ändå åka till Göteborg och uppleva stämningen och låta din kamera föreviga stadslivet.

Du behöver inte ha ett festivalpass för att komma in och titta på utställningarna det går alldeles utmärkt att bara lösa entré till utställningen, entrén där kostar 50 kronor.

Basläger för festivalen är Vega Bryggeri på Ringön, alldeles intill älven och granne med nya Hisingsbron. I området runt festivalplatsen finns det en hel del gatukonst att se och fotografera och en i allmänhet spännande miljö som man kanske inte alltid får chans att se som besökare i dagens större städer.

Det finns också ett bra utbud av mat och dryck på festivalområdet. För den som gillar öl är bryggeriets egna ölsorter ettmåste. Miljön är riktigt cool och maten rökigt god.

Precis som förra året är det ett välfyllt program med många spännande föreläsare. Först ut direkt efter invigningen på fredagseftermiddagen är Claes Hillén som föreläser under titeln ”Nothing burns like the cold”.

Claes Hillén är verkligen på hemmaplan under festivalen. Han ger sig dagligen ut på promenader i Göteborg med sin kamera. För ett tränat öga finns det alltid något att fotografera. Han kan hitta sina motiv på gatan, på en gammal nedgången bakgård, på puben eller inom kollektivtrafiken. Den röda tråden i Hilléns bilder är att de alltid innehåller människor. Nästan alltid är det dessutom människor som inte har en aning om att de blivit fotograferade.

Under föredraget kommer han att visa bilder från Göteborg, men även från andra platser runt om i Europa som han besökt i sin jakt på bilder. Han har alltid glimten i ögat under sina föredrag och är en mästare på att berätta anekdoter. Han är också en av grundarna av Gothenburg Street Photo festival. De senaste åren har pandemin ställt till det med resandet runt i Europa.

– Att de två senaste åren blev år helt utan resdagar känns helt galet, säger Claes. Under ett normalt år så har jag cirka 50-75 resdagar där jag försöker fånga

Nya bekantskaper kan man nhitta där man minst anar det, även i danska

människan och själen i Europas storstäder. Fördelen med att resa är att man är ledig och har tid att ta bilder hela dygnet, säger Claes.

Fabian Schreyer är nästa föreläsare. ”A Visual diary” heter hans program. Han är en riktig mångsysslare. Han jobbar som kulturell marknadsförings-/pr-chef och fotograf hemma i tyska Augsburg. Han är även en av grundarna till det internationella gatufotografi-kollektivet The Street Collective och curator för olika internationella gatufotograferingsprojekt samt en av

Horsens. **Foto: Tony Berg**

författarna till boken “Streetfotografie – made in Germany”.

– Under åren förvandlades mina fotografier till en visuell dagbok - en samling av (o)vanliga genuina ögonblick, av personliga minnen, platser jag har varit på och saker jag har sett, säger Fabian.

Han promenerar gärna omkring på gatorna hemma i Augsburg eller vilken stad han befinner sig i med sin kamera och letar efter vardagliga ögonblick. Fabians föreläsning sker på engelska.

Malin Johchumsen flyttade till Moskva 1995, 23 år gammal, före att studera ryska. Hon blev kvar ett antal år i Moskva och fotograferade flitigt under tiden. Numer bor hon i Stockholm och jobbar som frilans-ande fotograf. 2018 fick hon ta emot priset för Årets bild i sportbildsklassen. Hon varvar uppdrag med sitt eget gatufotograferande. Hennes bilder drar lite mer åt det konstnärliga hållet där motiven kan finnas i speglingar eller i en dubbelexponering.

Hennes föreläsning kommer att handla om åren

GOTHENBURG STREET PHOTO FESTIVAL

i Moskva och hur det kom sig att hon började fotografera och även upptäckte en ny sida av staden Moskva.

Nils Jorgensen är fredagens sista föreläsare. Nils växte upp i Danmark men hamnade i England där han utbildade sig på King's School i Canterbury. Det var också under denna period han började fotografera. Intresset växte sig så starkt att han fortsatte att studera fotografi på college. Han fick sedan jobb hos nyhetsbyrån Associated Press och blev under en period stationerad i Nairobi i Östafrika.

1982 började han jobba för Rex Features Ltd. De kommande 30 åren fotograferade han allt från kungligheter och konst till sport och nöjesvärlden. Hela tiden har han dock ägnat sig åt gatufoto på sin fritid, och i arbetet när det passat.

Hans arbete har publicerats i "Street Photography Now", "London Street Photography, "The World Atlas of Street Photography", "The Street Photographer's Manual", "How to take Great Photographs" och '100 Great Street Photographs". Nils bilder har även ställts ut över hela världen. Han kommer att hålla föredraget på engelska.

Första föreläsaren på lördagen är Polly Rusyn. Hon har en passion för att lära ut gatufoto. Det ledde till att hon startade Department of Street Photography och skapade "The Street Photography Playbook". Hennes bilder har visats på ett antal utställningar och publicerats i en lång rad kända fototidningar. Polly är även ambassadör för Fujifilm.

Polly är den typ av gatufotograf som gärna utvecklar sina idéer om observation, problemlösning och komposition, något hon också kommer att beröra i sin föreläsning som sker på engelska.

Ytterligare en föreläsning hinns med före lunchuppehållet och det är Johan Jehlbo från Malmö som står för den. En är gatufotograf som gärna använder blixt när han tar sina bilder, något som kanske inte är helt vanligt bland just gatufotografer.

Han har även undervisat och föreläst i London, San Francisco, Berlin och Köpenhamn med flera platser. Har också ett nära samarbete med Fujifilm. Johan är Medlem och en av grundarna av det internationella fotografkollektivet Full Frontal Flash. I sin föreläsning kommer han att prata om hur han använt sig av blixt för att skapa sig en egen stil i sitt bildspråk.

Roza Vulf från Italien föreläser efter lunch om hur man kan hitta sin egna personliga inspiration och omsätta den i bilder och hon kommer även berätta om vart hon själv hittar sin inspiration. Hon har ställt ut sina bilder

Det gäller att stå stadigt när man fotograferar.

över hela världen och även fått ett antal utmärkelser för sitt fotograferande.

Efter Roza är det dags för Pecha Kucha. Nu undrar kanske vän av ordning vad Pecha Kucha är. Det är en serie av 20 bilder som alla visas i exakt 20 sekunder. Pecha Kucha är japanska och betyder småprat, det skapades i Tokyo 2003 på ett arkitektkontor. Det var arkitekterna Astrid Klein och Mark Dytham. De ville skapa en plats där unga designers kunde träffas och visa upp sitt arbete och sina idéer. De var trötta på alla långa och sega presentationer som var vanliga då så de satte en gräns, 20 bilder med 20 sekunder per bild samtidigt som den som låg bakom projektet berättade om sitt arbete. Totalt blev presentationerna 400 sekunder långa eller lite drygt sex minuter.

Det presentationssättet har festivalen valt att ha på

Foto: Tony Berg

sista programpunkten före prisutdelningen lördag. Sex gatufotografer är med på presentationen så det blir totalt 120 bilder som visas på en knapp timme. Medverkande fotografer är Niklas Lindskog, Carina Hedlund, Martin Jakobsson, Alan Arian, Saila Horttanainen, Ninni Andersson.

Efter prisutdelningen på tävlingarna kommer sedan Anders Petersen föreläsa under rubriken: Idé om närmandet innan årets festival avslutas med en fest på festivalområdet.

Inför festivalen har fotografer kunnat skicka in bilder till tävlingarna. Det finns fyra klasser att tävla i. Under 30, som är singelbilder för fotografer yngre än 30 år.

Färg respektive svartvitt, även i de klasserna tävlas det med singelbilder. Den fjärde kategorin är kollektion där man tävlar med fem till sju bilder.

Senaste dagen att skicka in bidrag var 14 augusti. Därefter granskas de inskickade bilderna av en jury som väljer ut ett antal bilder som går till final och som även kommer att visas på utställningen i samband med festivalen. Vinnarna presenteras sedan på lördag kväll.

Prisbordet går inte av för hackor. Första pris i varje kategori är en Fujifilm X-E4 Silver med objektivet XF27mm F2.8 R WR. Ett kamerapaket Värt ungefär 12 000 kronor. Det sammanlagda vinstvärdet för tävlingarna är 90 000 kronor, inte illa

Oavsett om du tävlat eller inte, är du fotointresserad rekommenderas ett besök på Gothenburg Street Photo Festival.

Tony Berg

Programmet och all annan info finns på:
gothenburgstreetphotofestival.com

åmåls FOTO FEST

Under åren har Åmåls Fotofest haft flera olika utställningar med Lennart Nilssons bilderi år toppar hans namn fotofesten igen
Foto: Nicho Södling

Fotofesten gör comeback

Efter några års uppehåll på grund av pandemin gör Åmåls Fotofest comeback i höst. 5-12 november är det fotokonst som gäller i både Kulturhuset och Kulturmagasinet. Huvudnamn på årets fotofest är Lennart Nilsson och Dan Nordgren.

Åmåls Fotofest börjar få några år på nacken. Första upplagan arrangerades 2008 med New York-baserade fotografen Olof Wahlund som toppnamn. Sedan dess har det rullat på och många stora fotografers bilder har visats genom åren.

Bland de riktigt stora finns förutom årets toppnamn Lennart Nilsson också fotografer som Jens Assur, Sanna Sjöswärd och Leif-Erik Nygårds. Jens Assur är Sveriges mest prisbelönte fotograf från 1990-talet och framåt. Sanna Sjöswärd har också fått en rad utmärkelser för sina uppmärksammade utställningar ”Rötter, ”Eldsjälar” och senast en utställning med porträtt av överlevare från Förintelsen. Leif-Erik Nygårds är kanske mer känd i USA än hemma i Sverige. Inte minst för att han var den fotograf som tog den sista bilden på Marilyn Monroe.

Fotofesten har varierat i storlek år från år, men kärnan har alltid varit de utställningslokaler som finns med i år, Kulturhuset och Kulturmagasinet. Åmåls Fotofest

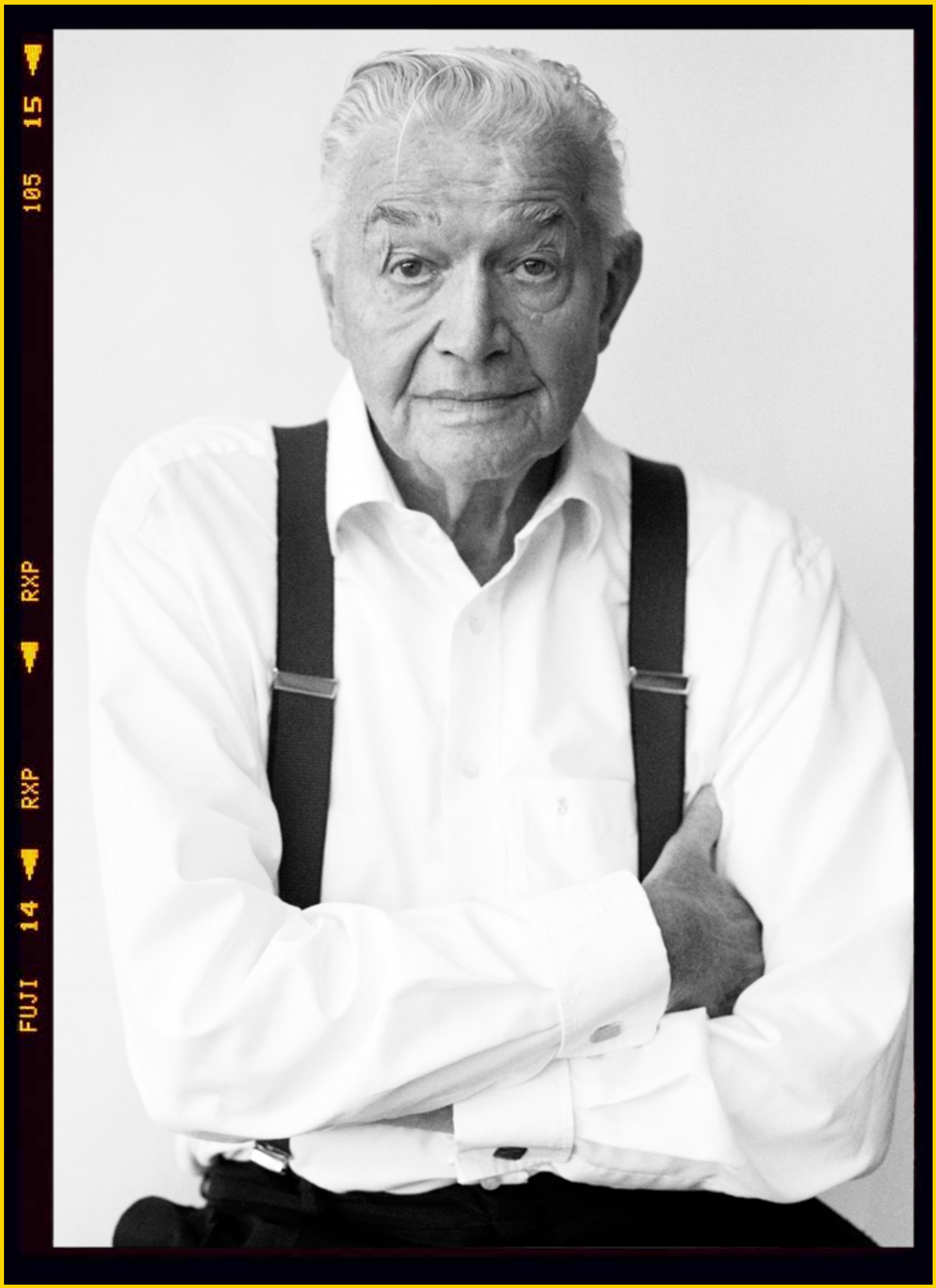
FUJI 14 RXP
RXP 105 15

åmåls FOTO FEST

Åmålsbördige Dan Nordgren är ett av toppnamne på Åmåls Fotofest i år.
Foto: Dan Nordgren

har också varit unik på det sättet att det har funnits plats både för proffs och amatörer, sida vid sida. Vid sidan av själva utställningarna har det även funnits tävlingar, workshops, föreläsningar och försäljning av fotoböcker. I år är programmet vad gäller aktiviteterna vid sidan av utställningarna lagt år sidan och fotofesten koncentreras till de båda utställningslokalerna.

Av årets toppnamn har Lennart Nilssons bilder funnits med vid ett par tidigare fotofester. Han är mest känd för sina fantastiska bilder om hur livet blir till, men hade ett mycket bredare register än så. Lennart, som gick ur tiden 2017, föddes i Strängnäs och började som frilansfotograf redan som 16-åring 1938. Ryktet om den unge och duktige fotografen spred sig snabbt och han fick allt fler tidningar att leverera bilder till.

Ganska snart blev uppdragen allt större och han gjorde tidigt flera långa fotoresor. Bland annat en resa till Spetsbergen 1947 där han dokumenterade isbjörnsvakt. Det reportaget fick stor genomslagskraft och publicerades baljan annat i Life Magazine. Det innebar också att en rad andra tidningar köpte reportaget och Lennart Nilssons namn började bli känt internationellt.

När Dag Hammarskiöld skulle installeras som FN:s generalsekreterare 1953 fick Lennart uppdraget att fotografera installationen. Med sig på den resan hade han även en bild han tagit på ett mänskligt embryo. Det väckte intresset hos folket på Life Magazine. Hans följande reportage om hur ett barn blir till blev hans stora internationella genombrott.

Life Magazine skrev ett kontrakt med Lennart Nilsson där han gjorde flera uppmärksammade bildreportage för tidningen om människan och dess inte. Det var reportage om hjärtattack, hjärnan och andra delar av vårt inre.

Det mesta av fotograferandet bedrev han på Karolinska institutet i Stockholm och han var en av de stora pionjärerna inom den vetenskapliga fotografin, om inte den störste världen över. Även om just bildreportagen om människo-

kroppen är det han är mest känd för gjorde han många andra spännande bildreportage genom åren.

Årets andra toppnamn är Åmålsbördige Dan Nordgren. Han började tidigt att fotografera och filma med sin pappa och farbrors kameror. Via studier Uddevalla han i Göteborg och började arbeta med nyhets- och nöjesprogram. Efter det har hans karriär innehållit tv, film och reklam för svensk tv-media och företag som Swedbank, Volvo, LRF och Ikea.

Idag handlar det mesta om rörlig bild för Dan, men intresset för fotografi finns fortfarande med. I sitt arbete har han rest runt i stora delar av världen vilket också gett honom möjlighet att fotografera och föreviga en rad olika platser.

– Det är fantastiskt att få komma till platser man aldrig annars skulle ta sig till och få uppleva helt andra kulturer och naturupplevelser än de man är van vid. Jag har haft ynnesten av att få uppleva kylan i Sibirien under en tio dagar lång expedition för en helt ny tv-serie i SVT, berättar Dan Nordgren.

Under Åmåls Fotofest handlar det mest om bilder från Dans resor världen över där Asien utgör en stor del. Att han är svag för just Asien beror till stor del på att det i denna del av världen bjuds på ett överflöd av färger i mat, kläder, reklam och natur.

Lennart Nilsson och Dan Nordgren ställer ut i konsthallen på Kulturhuset. Övriga bilder och fotografer finns i Kulturmagasinet. Där kommer Åmålssonen Linus Gamnis att visa bilder på scenen. Övriga fotografer har ansökt om att få ställa ut på de övriga ytorna. I skrivande stund har ansökningstiden inte gått ut, så där finns inte några namn att presentera, men troligtvis kommer det att dyka upp en hel del av Åmåls lokala fotografer. Normalt har Åmåls Fotofest alltid legat runt helgen vid Valborg varje vår, men i år blev det november vilket bland annat berodde på att när arrangörerna fick klart för sig att det gick att köra en fotofest var lokalerna redan bokade.

Tony Berg

åmåls FOTO FEST

Anne Fjellström som förvaltar Lennart Nilssons bildskatt kommer att föreläsa under Åmåls Fotofest.
Foto: Nicho Södling

Utställare genom åren:

2008: Olof Wahlund, Branko Madunic, Malin Robertson Harén, Åke Bruce, Malin Nilsson Elin Torger, Emma Ackerblad, Frida Svensson, Rebecka Bergvall, Andreas Olsson, Ingrid Jansson, Louise Halvarsson, Julia Jonsson, David Johansson, Esmeralda Peraza, Husein Ali, Carolina Johansson, Karin Dahl, Emelie Svensson, Marcus Lindstedt, Frida Lundgren och Martine Iversby.

2009: Magnus Westerborn, Olof Wahlund, Terje Hellesö, Malin Hellesö, Susanne Johansson, Elin Torger, Tony Berg, Sara Wallin, Frida Svensson, Jan Andersson, Morgan Torger, Maria Olsen, Åsa Lindahl, Peter Heintz, Veronica Eklundh, Ulrika Bäckström och Kimmy Bolke.

2010: Magnus Wennman, Morten Gjerde, Olof Wahlund, Andreas Stridsberg, Tommy Andersson, Niklas Olsson, Anna-Karin Byström, Catarina Magnusson, Åke Bruce, Linda Hult, Terje Olsen, Maria Olsen, Maria Lignell, Tony Berg, Sara Wallin, Anna Silvander, EvaUlrika Gustavsson, Åsa Lindahl, Dan R Ohlsson, Anna Tjus och Kimmy Bolke, Frida Svensson, Ingrid Jansson, Elin Torger, Charlin Svanér dela Cruz, Klara Thorell och Åmåls Fotoklubb.

2011: Jens Assur, Brutus Östling, Mats Alfredsson, Anna Ulmestrand, Stellan Karlsson, Lotta Sandberg Eva Gustavsson, Lena Pesula, Ingvar Eliasson, Olof Wahlund, Fredrik Boo, Petra Johansson, Camilla Holm, Elin Hultebring Värnlund, Therese Tingberg, Mikael Grufman, Nina Hagen, Mimmi Storm, Leif Sundberg, Emelie Spjuth Svärd, Åmåls Fotoklubb: Morgan Torger, Agneta Torger, Åke Sundelin, Karl Wigh, Laila Wigh, Peter Lundholm, Göran Karlsson, Leiler Norén och Dan Nilsson.

2012: Sanna Sjöswärd, Anna Cepinska, Henry Stake, Olof Wahlund, Marcus Nyberg, Anders Nilsson, Hans Ivarsson, Veronika Eklundh, Emma Ackerblad, Jörgen Nyberg, Camilla Holm, Anders Hansson, Petra Johansson, Anders Engström, Henrik Hedlund, Christer Nilsson och Viggo Strand Kristiansen. Baretta Photo Group: Morten Gjerde, Linda Hult & Tony Berg, Branko Madunic. Femmes in Focus: Elin Torger, Therese W Olofsson, Jessica Lövgren och Maria Olsen. Åmåls Fotoklubb: Morgan Torger, Göran Karlsson, Leiler Norén, Nilsgunnar Elfstedt, Dan Nilsson, Conny Strand, Göran Emanuelsson, Edvard Jansson, Hans Gunnar Larsson, Lennart Hansson, Gudrun Nilsson, Karl Wigh, Laila Wigh, Mimmi Storm, Anders Klevmarken, Peter Martin Steenfeldt Lindholm och Åke Sundelin.

2013: Leif-Erik Nygårds, Paul Hansen, Cedric Archer, Anna Kristiansson, Mikael Skalstad, Susanne Johansson, Rei Trulsson, Henry Stake, Hendrik Zeitler, Ewa Gustavsson, Anders Nilsson, Mimmi Storm, Åke Bruce, Daniel Bäck, Anna-Sara Bjaaland, Clara Björlin, Alma Dannäs, Rebecka Manavy, Therese Mattsson, Pernilla Hultgren och Therese Tingberg. Åmåls Fotoklubb: Morgan Torger, Göran Karlsson, Dan Nilsson, Göran Emanuelsson, Edward Janssen, Laila Wigh, Hans-Gunnar Larsson, Lennart Hansson, Gudrun Nilsson, Karl Wigh, Anders Klevmarken, Leiler Norén, Peter Lindholm, Conny Strand, Mikael Malm, Lena Landberg, Simon Blanck, Sofia Eriksson, Agneta Torger och Edward Janssen.

2014: Lennart Nilsson, Bingo Rimér, Olof Wahlund, Henry Stake, Erkki Saikkonen, Eleni Liverakou, Terje Olsen, Liz Palm, Therese Tingberg, Tony Berg, Anders Nilsson, Mimmi Storm, Tobias Leser, Hans Hermansson, Stig Kälvelid, Viggo Strand Kristiansen, Lisa Gustafsson, Jesper Cavaliié, Anna Jansson, Cornelia Schmidt, Annasara Bjaaland, Frida Svensson, Lisa Källvik, Pernilla Hultgren, David Moberg och Ingrid Jansson. Not Quite: Mikael Schulz, Johanna Wulff, David Slättne, Niklas Alexandersson, Håkan Alexandersson, Malin Robertson Harén, Katarina Aneer, Elisabeth Redlig, Jessica Lundgren och Jessica Fleetwood.

Åmåls Fotoklubb: Morgan Torger, Göran Karlsson, Dan Nilsson, Göran Emanuelsson, Nilsgunnar Elfstedt, Hans-Gunnar Larsson, Lennart Hansson, Gudrun Nilsson, Karl Wigh, Anders Klevmarken, Leiler Norén, Edward Janssen, Conny Strand, Mikael Malm, Lena Landberg, Gunilla Lundbom, Sofie Eriksson, Agnetha Torger, Laila Wigh, N Göran Karlsson, Ture Bohlin, Tage Kyrk och Åke Sundelin.

2015: Emma ”Rockfotoemma” Svensson, Anna Clarén, Peter Gerdehag, Hampus Robertsson & Elin Lennéer, Marcus Reidevall, David Moberg, Anna Jansson, Katja Helmig, Patrik Gustafsson, Ulf Rehnholm, Alma Dannäs, Ivar Aaboen och Ewa Gustavsson. Karlbergsgymnasiet Åmål: Anders Österberg, Per Elwing, Sofia Danielsson, Tobias Stålhandske och Rebecka Karlsson. Åmåls Fotoklubb: Agnetha Torger, Anders Klevmarken, Bertil Wennberg, Dan Nilsson, Gudrun Nilsson, Gustav Wennberg, Göran Emanuelsson, Göran Karlsson, Åke Sundelin, Lisa Gustafsson, Hans-Gunnar Larsson, Karl Wigh, Laila Wigh, Leiler Norén, Lennart Hansson, Mikael Norén, Morgan Torger, N. Göran Karlsson, Ture Bohlin, Per-Eric Andersson och Stig-Arne Olsson. Melleruds Fotoklubb: Tanja Mueller, Göran Ek, Nils-Gunnar Olsson, Rolf Linder, Susanne Emanuelsson, Benny Karlsson, Christer Mårtensson, Ann-Christine Ivarsson, Agneta Jonsson och Arvid Karlsen. Färgelanda Fotoklubb: Lars-Åke Larsson, Evelina Kvist, Johnny Odden, Ernst Knutsen, Annika Sallander, Lennarth Bernhardsson, Alf Lindberg och Lennart Jansson.

2016: Sanna Sjöswärd, Jacob Forsell, Lisa Gustafsson, Viggo Strand Kristiansen, Olga Bobryshava, Annelie Svensson, Alf Lindberg, Anna Jansson, Veronica Forsberg, Bengt Olsson, Benny Karlsson, Tanja Mueller, Camilla Ekendal • Christina Sillèn • Dan Nilsson, David Moberg, Emma Scott, Erik Broberg, Gudrun Nilsson, Göran Karlsson, Hans Bengtsson, Ivar Aaboen, John Mc Caffrey, Jonas Nyman, Julia Lindholm, Karl Wigh, Susanne Emanuelsson, Laila Wigh, Lennart Hansson, Kristina Johanson, Lise-Lotte Gustafsson, Mathias Mattsson, Mikael Skalstad, Niklas Olsson, Bertil Wennberg, Per Elwing, Per-Eric Andersson, Petra Johansson, Rolf Linder ovh Sofia Danielsson. Tilt Team Grand Prix: Anders Nilsson, Therese Tingberg och Maria Olsen.

2017: Lennart Nilsson, Leif-Erik Nygårds, BIngo Rimér, Sanna Sjöswärd, Olof Wahlund, Mats Alfredsson, Cedric Archer, Anna Clarén, Jacob Forsell, Peter Gerdehag, Morten Gjerde, Brutus Östling, Paul Hansen, Tony Berg, Ivar Aaboen, Per-Erik Andersson, Sven Gerdin, Karl Wigh, Anders Ygge, Lise-Lotte Gustafsson, Patrik Gustafsson, Lennart Hansson, AnnChristine Ivarsson, Kristina Johansson, Felix Jörgenfeldt, Anders Klevmarken, Bertil Wennberg, Rolf Linder, Tanja Mueller, Dan Nilsson, Gudrun Nilsson, Maria G Nilsson, Nils Gunnar Olsson, Laila Wigh, Christina Sillén, Anneli Svensson, Morgan Torger, Agneta Torger, John Mc Caffrey, Jan Löfgren, Anders Hansson, Per Elwing, Maryam Alabboodi, Elin Almberg, Mojtaba Rezaie, Kazern Masodi, Lars-Erik Ohlsson och Göran Karlsson, VCG Photo Group: Camilla Ekendahl, Veronica Forsberg och Göran Gärberg.

2018: Håkan Ludwigson, Jan Töve, Lena Pesula, Emmelie Hedenström, Ellika Henriksson, Lennart Augustsson, Magnus Dovlind, Nelly Trott, Magnus Magnberg, Ulf Renholm, Dennis Carvajal, Bengt Persson, Anna Jansson, Mirjam Hector, Daniel Lahn,m Anders Ygge, Gunnar Sjödin, Dennis Humbla, Mikael Sjösten, Lisa Gustafsson, Viggo Strand Kristiansen, Maria Leander, Mats Wallin, Marcus Reidewall och Göran Karlsson.

2019: Sara Arnald, Kristoffer Sahlén och Göran Karlsson.

2020-2021: Inställt pga pandemi

2022: Lennart Nilsson, Dan Nordgren, Linus Gamnis med flera

Fotografen Mats Bäcker ställer ut hos Säffle Konstförening. **Foto: Nadja Sjöström**

MATS BÄCKER

Utställning på Toms Verkstad, Säffle 2-25 september 2022

Säffle Konstförening har lyckats få till en riktigt bra utställning på Toms Verkstad i Säffle under september månad. Fotografen Mats Bäcker ställer ut ett antal bilder under titeln ”Mats Bäcker Classics”. Utställningen öppnar med vernissage fredag 2 september kl 18.00. Utställningen pågår till 25 september.

Hagforssonen Mats Bäcker till kategorin fotografer som kommer väldigt nära de han porträtterar. Ofta handlar det om artister. Själv upptäckte jag Mats via hans fantastiska bilder på rockartister, men han fotograferar lika gärna opera, balett och teater.

Mats är också den typ av fotograf som man nästan alltid kan identifiera bara genom att se på bilderna. Han har ett eget och spännande bildspråk.

Första gången jag såg Mats bilder på en utställning var 2013 när jag tillsammans med fotografen Anders Nilsson besökte Mullsjö International Photo Festival, där han var en av utställarna. En riktigt bra fotofestival som tyvärr verkar ha försvunnit direkt efter 2013 års upplaga.

Mats Bäcker studerade fotografi i Malmö och gick även på Konstfack i Stockholm. Han har haft en rad utställningar över hela världen.

I sitt bildskapande strävar Mats efter att förnya den klassiska musikens bildspråk och drivs av en önskan att göra råa och direkta bilder för att riva de murar som kan fjärma publiken från musiken.

Han har även givit ut fotoboken ”Raw power” som jag varmt kan rekommendera för alla som gillar fotografi och/eller rockmusik. Boken är fylld av fantastiska bilder tagna av Mats Bäcker. Under en av Sveriges mest stilbildande rockfotografer. Under slutet av 1970-talet och början av 1980-talet förevigade han rock- och punkstjärnor med porträtt, backstagebilder och på scenframträdanden. Vid vernissagen kommer Mats Bäcker att berätta lite om sitt fotograferande och fototeknik, han kommer också att berätta en del om bakgrunden till en del av bilderna i utställningen och hur de kom till.

Tony Berg

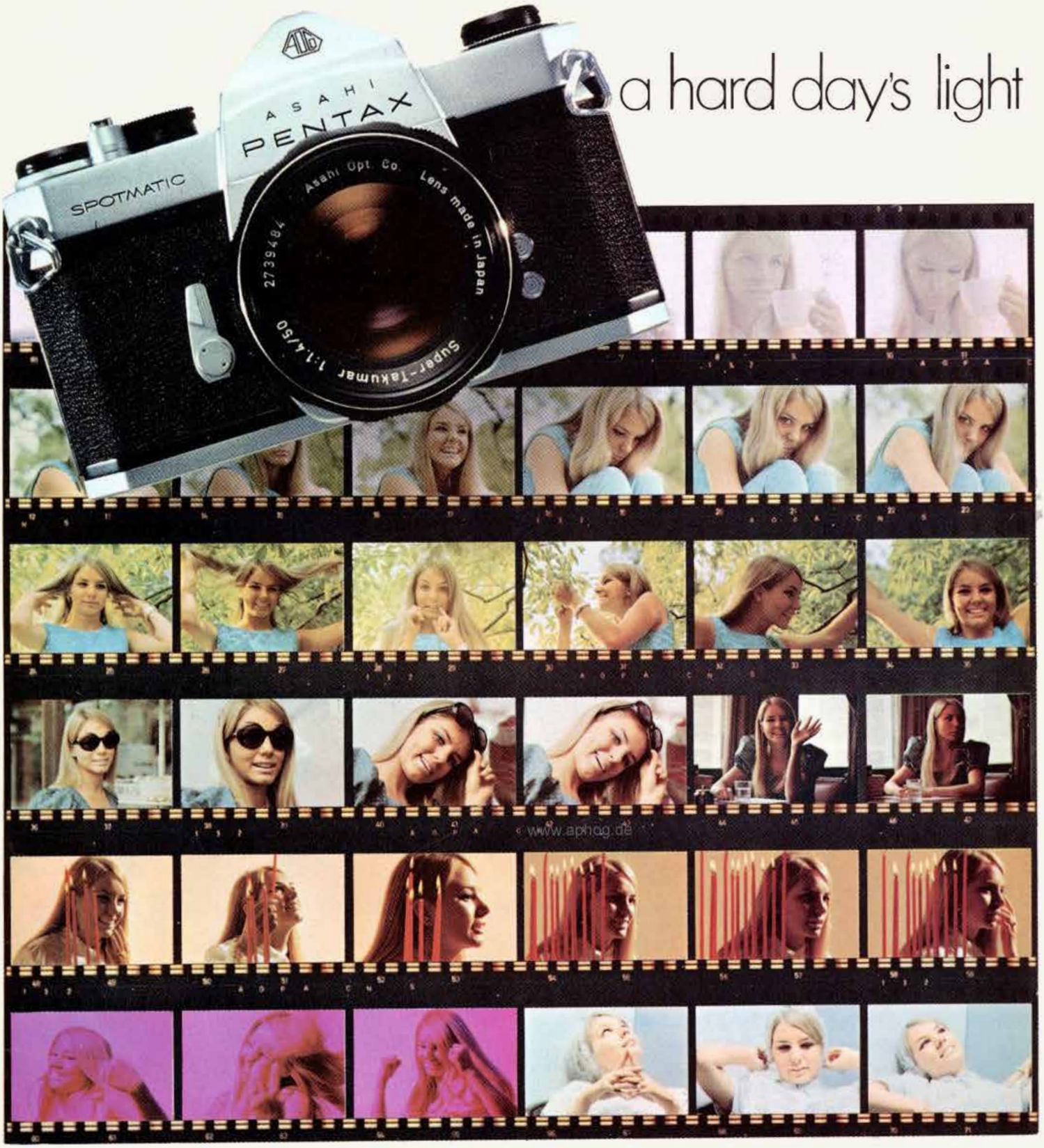

a hard day's light

But, no matter how difficult the light, it's easy with an Asahi Pentax Spotmatic. The acutely accurate through-the-lens light meter gives you perfect exposures, every time. (even if you use a magenta filter)

Unless, of course, you don't want perfect exposures. Look at the top row of photos. The morning shots are deliberately over exposed. It makes the morning look a little softer. A nice way to begin a hard day.

2nd
ASAHI PENTAX
WORLD PHOTO CONTEST
Get details at your photo shop.

ASAHI PENTAX*... the world's best selling fine camera.

ASAHI OPTICAL CO., LTD., C.P.O. 895, TOKYO 100-91
ASAHI OPTICAL EUROPE S.A., Freight Bldg., Brussels National Airport, Zaventem, BELGIUM
*Honeywell Pentax in U.S.A. and Mexico

SCHOOL OF BLUES

School of Blues 2022. Övre raden från vänster: Edvin Öström, Hugo Hammarström, Wilmer Ilonen, Fredrik Karlsson (lärare), Magnus Schjølset Solberg, Lil' Jimmy Reed (gästlärare), Sofie Reed (gästlärare), Sunniva Schjølset Solberg, André Nyqvist och Terje Olsen, rektor. Främre raden från vänster: Vilgot Hallingbäck, Lisa Lystam (lärare), Ebba Bergkvist, Ida Bang (lärare), Sonia Hedenstrand, Teo Hedenberg och Lilja Follestad.

Foto: Terje Olsen

För andra gången arrangerade Åmåls Bluesförening, School of Blues och jag hade förmånen att få ta ansvar för detta arrangemang i år och det med en så fin titel som Headmaster/Rektor. Denna skola är en chans för ungdomar att fördjupa sitt kunnande inom musiken, med inriktning mot blues. För att få delta krävdes kunskap på ett huvudinstrument eller att man hade sångkunskap samt att man var mellan 12 och 25 år.

School of Blues startade på måndagen före

En koncentrerad Wilmer Ilonen.

Lisa lystam och Hugo Hammarström har fått feeling.

Magnu

Lil´Jimmy Reed och Sofie Reed var ett populärt inslag på skolan.

Lisa, Fredrik och Ida informerar om vad som gäller under ti håller på.

bluesfesten och höll på till och med onsdag samma vecka.

Elva ivriga elever från Stockholm, Jönköping, Borås, Göteborg och Oslo kom för att lära sig mer om blues. De fick husera ute på Hanebol i Åmåls OKs klubbstuga. Själva undervisningen skedde i Kulturskolans lokaler på Karlbergsgymnasiet.

Lärarna som hade kontrakterats var inga mindre än Ida Bang från Ida Bang & The Blue Tears, Lisa Lystam och Fredrik Karlsson från Lisa Lystam Family Band. Förutom uppdraget som lärare skulle dessa artister även uppträda i terminalen under helgen.

Dessa tre lärare var otroligt populära hos eleverna och delade med sig av sina erfarenheter inom bluesgenren. Det blev tre intensiva dagar med mycket musik och jamsessions. På tisdagen besökte artisterna Sofie Reed och Lil'Jimmy Reed eleverna för att berätta om sitt artisteri. Sofie berättade om sitt liv som bluesartist, hur hon tog sig från Ludvika i Dalarna för att till slut bosätta sig utanför Denver i USA. Hon framförde dessutom ett par låtar på sin dulcimer inför en storögd publik. Lil' Jimmy Reed berättade om sitt sätt att spela blues och fick dessutom igång ungdomarna att spela med honom.

– När jag satt bredvid och spelade gitarr tillsammans med honom var jag såå skakig. Det är ju Lil' Jimmy Reed för tusan, sa Wilmer Ilonen en av eleverna.

Sunniva från Oslo har trombon som sitt huvudinstrument och även hon fick spela tillsammans med Jimmy.

– You got to blow the horn, girl. Blow the horn! Don´t be afraid to play that instrument, sa Jimmy när han tyckte att hon spelade för försiktigt och lågt.

Jag kan berätta att hon tog åt sig av tipset. Detta var dessutom ett genomgående tema från lärarna – Var inte rädda för att spela eller sjunga fel, alla gör det någon gång.

Undervisningen skedde inom olika områden. Fredrik berättade lite historik om blues, vad en bluestolva var för någonting till exempel. Lisa höll en munspelsclinic och Ida hade hand om sångövningarna. Eleverna fick

Foto: Terje Olsen

s från Norge på trummor.

Sunniva, Magnus, Lilja och Ebba längst fram vid scenen när Ida Bang & The Blue Tears spelade i terminalen.

den som bluesskolan

De ungdomar som var kvar under bluesfesten fick och tog chansen att spela på jam-scenen under lördagen. Ett mycket uppskattat uppträdande. De som spelade var, Hugo, Ebba, Lilja, Magnus, Sunniva och Teo.

också lära sig att lyssna på varandra när de spelade som ett band och lära sig vem som höll i taktpinnen.

School of Blues blev uppmärksammat även i media vilket var jättekul. Provinstidningen Dalsland, den lokala tidningen gjorde ett stort uppslag om School of Blues.

Radio Väst var på plats en dag. Det häftigaste för eleverna var nog ändå att tv uppmärksammade skolan. Visserligen inte riks-tv, men TV Väst och TV Värmland.

Även om School of Blues var slut vid lunch på onsdag så fick ungdomarna faktiskt möjlighet att få spela på en scen tillsammans med de tre lärarna, Ida, Lisa och Fredrik i Kulturmagasinet på fredagen. Det var ett mycket bejublat inslag och inte ett öga var torrt i publiken.

De fick dessutom chansen på lördagens jamscen att uppträda ensamma på inför en begeistrad publik. Snacka om stolta lärare och rektor. Vi hoppas ju att de fortsätter med sitt musicerande och att det blir inom bluesgenren. Nu vet de ju vad som väntar om de gör sig ett namn inom bluesen, och det är ju att de får chansen att uppträda på Sveriges största blues-event, Åmåls Bluesfest.

En av våra elever, Edvin Öström, fick 2020 års Junior Blues Prize och förutom en prischeck på 4 000 kronor fick han en Ibanez-gitarr och ett Lee Oskar-munspel som skänkts av Crafton. Genom detta pris vill styrelsen i Åmåls bluesförening uppmuntra unga musikanter inom bluesgenrén att fortsätta och på så sätt säkra återväxten inom blusen.

Detta är också tanken med School of Blues.
Med förhoppningar om ett nytt School of Blues 2023

Headmaster Terje Olsen

Deltagare 2022 var:
Elever: Teo Hedenberg, Hugo Hammarström, Vilgot Hallingbäck, Lilja Follestad, Sunniva Schjølset Solberg, Magnus Schjølset Solberg, Wilmer Ilonen, Ebba Bergkvist, André Nyqvist, Sonia Hedenstrand, Edvin Öström.
Lärare: Ida Bang, Lisa Lystam, Fredrik Karlsson.
Gästlärare: Lil' Jimmy Reed och Sofie Reed

Åmåls Bluesfest firade 30 med ett fem dagar långt kalas

Så släpptes äntligen alla restriktioner och vi kunde börja umgås som vanligt igen. För styrelsen i Åmåls Bluesförening innebar det att man äntligen kunde gå i mål med sitt arbete och låta oss alla fira 30 år med Åmåls häftigaste musikfest.

Artistuppställningen detta år gjorde ingen besviken. Man hade verkligen lyckats att få en härlig blandning på artister och styrelsen i Åmåls bluesförening är värt allt beröm de kan få. Publiken fick en härlig blandning på de olika stilarna inom bluesen. Lägg till ett härligt väder och alla invånare i Åmål som väntat och längtat efter sin bluesfest.

Gatubluesen var ett populärt inslag i Åmåls gatuliv och så var det även detta år. Vi fick se några kända namn där som bland annat Bert Deivert, Sofie Reed och Homesick Mack, men även en nykomling i form av Austin ”Walkin” Cane. Det var givna publikfavoriter som inte gjorde någon besviken.

Errol Linton Band tog publiken med storm. Från vänster:

Efter att Bluesföreningens ordförande Åsa Lundequist officiellt invigt årets Bluesfest tog även aktiviteterna i Kulturmagasinet fart. Det var idel kända, och publikdragande, namn. Alabama Lovesnakes

Richard Green, gitarr, Errol Linton, sång och munspel, samt Lance Rose på bas. **Foto: Maria Olsen**

gjorde som vanligt ingen besviken och Claes Nilsson promenerade ut till publiken under jubel och skratt från de som var på plats i Kulturmagasinet. Fat Bull med band och T-Bear & The Dukes gjorde som de brukade. Vadå undrar ni? Ja, de fick publiken på fötter. Lika härligt att se varje år.

En annan populär punkt är ju utdelningen av Junior Blues Prize som detta år gick till tre av medlemmarna i gruppen The Blue Benders. Edvin Öström skulle ha mottagit priset 2020, men av det blev intet. För 2021 var det Samson Mirro som fick mottaga priset och för 2022 gick priset till Morris Andersson. Detta var ett välförtjänt och mycket populärt val av döma av publikens reaktioner. Vi kommer att få höra mycket

Geir Westby band fick fart på publiken. **Foto: Terje Olsen**

Joanna Connor. **Foto: Maria Olsen**

Edvin Öström och Tommy Moberg. **Foto: Terje Olsen**

Morris Andersson och Samson Mirro. **Foto: Maria Olsen**

mer av dessa killar framöver. Samtliga tre pristagare fick varsin check på 4 000 kronor samt varsin elgitarr av märket Ibanez och ett Lee Oska-munspel som skänkts av Crafton Musik.

Terminalen då? Denna stora arena med sina två scener rymde i år mycket bra artister. Förmodligen tillfredsställdes alla smakriktningar med artistuppbådet detta år. Det spelades rock, soul, funk och riktigt maffiga gitarrsolon. Personligen kan jag också tycka att det är härligt att se att fördelningen mellan kvinnliga och manliga artister i stort sett är fifty-fifty.

På de första akterna i terminalen kan det ofta vara lite fattigt med publiktillströmningen. Kanske beroende på att de första banden startar redan vid sex på kvällen. Men inte i år. Öppningen på fredag med Ida Bang & The Blue Tears lockade mycket folk. Likadant var det på lördagens öppningsnummer där vi fick se Among Lynx starta upp kvällen. Populära band som drog en hel del folk.

Populära återvändare detta år var Torbjörn Risager & The Black Tornado och Roffe Wikström. Vad kan gå fel? Ingenting. Under dessa uppträdanden var det många glada miner, gung och dans från publiken, samt uppskattande applåder.

Devon Allman Project var en klockren bokning. Vilka musiker, vilken inlevelse. Och faktiskt – vilken bredd i låtval.

Men, alltså... inget öga var torrt när Lil´Jimmy Reed

Kul på skolan. Eleverna på School of Blues gästade Ida Bang, Lisa Lystam och Fredrik Karlsson på scen. **Foto: Maria Olsen**

Alabama Lovesnakes, Claes Nilsson, Henrik GIllgren och Fredrik Nilsson är en riktig powertrio. **Foto: Terje Olsen**

Åmåls Bluesförenings ordförande, Åsa Lundequist dlear ut 2022 års Bluesfest Award till Knock-Out Greg. **Foto: Terje Olsen**

Daniel Karlsson och Jimmy Östlund i The Cosmic Surfers har roligt på scen med Lil' Jimmy Reed. **Foto: Terje Olsen**

Larru McCray var gäst hos Devon Allman Project och visade lite av sin storhet under det allt för kortat setet bandet gjorde på Åmåls Bluesfest, vi hade gärna sett och hört mycket mer. **Foto: Maria Olsen**

& The Cosmic Surfers äntrade scenen. Det var en hel del lokal anknytning i detta band, och frågan är vilka som njöt mest. Lil' Jimmy Reed eller Åmålsbandet? Jag skulle tro att det gick på ett ut. Ryktet säger att de övade i hela åtta minuter, sedan var det tydligen tillräckligt enligt Jimmy. Vi som var i publiken håller med.

Likaså var det på lördagen. Vi har redan nämnt Among Lynx. Även här hade vi populära återvändare som Lisa Lystam Family Band, Erja Lyytinen och Keith Dunn. De nya namnen Sarri Schorr och Aynsley Lister & Wedgie levererade ren spelglädje. Tack!

Har jag inte glömt något? Jodå, här kommer det. Den traditionella gospelavslutningen i Kulturmagasinet. I år bjöds vi på en alldeles underbar tolkning av Jenny Bohmans låtskatt. De som bjöd på denna högtidsstund var inga mindre än Ida Bang, Lisa Lystam och Tove Gustavsson. Detta hör vi gärna på flera gånger. Underbart.

Och – vad är väl en gospel med Eric Bibb? Jo, alldeles alldeles underbar. Så även i år alltså. Eric Bibb stängde alltså 2022 års bluesfestjubileum.

Jag nämnde tidigare att Junior Blues Prize delades ut även för de år bluesfesten var inställd. Samma sak var det med Bluesfest Award. Priset för 2020 delades ut till Sofie Reed. Stefan Dafgård tilldeleas 2021 års pris men var tyvärr sjuk i Corona och fick lämna återbud, men han kommer och hämtar priset och spelar

Devon Allman var smått magisk.. **Foto: Maria Olsen**

Ida Bang trollband sin publik. **Foto: Maria Olsen**

Lil' Jimmy Reed. **Foto: Maria Olsen**

Fullt ställ med The Blue Benders. **Foto: Terje Olsen**

nästa sommar. Årets Bluesfest Award gick till Knock-Out Greg, precis som de övriga en mycket värdig mottagare av utmärkelsen.

Några timmar efter att Eric Bibb tagit sin sista ton, så såg Åmål ut som vanligt igen, och man hade svårt att tro att det bara några timmar tidigare hade varit fullt ös på både gator, torg och i Bluesterminalen.

Här är det också värt att ge en eloge till de som ser till att Åmål gator hålls rena från allt skräp. De gjorde i år en diger insats eftersom det var så mycket folk i rörelse. Tack till er!

Åmål då? Har ni ens sett något liknande tidigare? Det fanns verkligen inte en centimeter ledig plats på våra grönytor i år. (Och inte några andra ytor heller för den delen.) Det var en fröjd att se. Jag funderar på hur man kan rusta sig inför kommande år för att vara beredd på likande anstormningar. Finns det verkligen inga andra lokaler eller liknande att öppna upp?

Just detta kan naturligtvis inte Åmåls något Bluesförening kan lastas för, men vi andra kanske kan slå våra kloka huvuden ihop. Det känns inte helt bra att folk som vill komma till Åmål och besöka bluesfesten väljer att avstå för att de inte kan hitta något boende. Det är bara att inse att bluesfesten besökare normalt har kommit upp i den åldern att de gärna inte bor i tält. Det är en stor och svår nöt att knäcka för Åmål och Åmåls Bluesförening.

Maria Olsen

Thorbjörn Risager & The Black Tornado, vilket fantastiskt liveband. **Foto: Maria Olsen**

Lil' Jimmy Reed släpper loss på scenen och Klas Dannäs njuter i bakgrunden. **Foto: Maria Olsen**

Arvikabandet T-Bear & The Dukes hade som vanligt publikens i sin hand. **Foto: Terje Olsen**

Nykomponerade Fat Bull gjorde två framträdanden på bluesfesten. Från vänster: Xxxxx Dannäs, Stefan Seger, Love Melin, Klas Kilberg, Klas Dannäs och Marcus Stålhandske. **Foto: Terje Olsen**

Rockstjärna i vardande, Edvin Öström. **Foto: Maria Olsen**

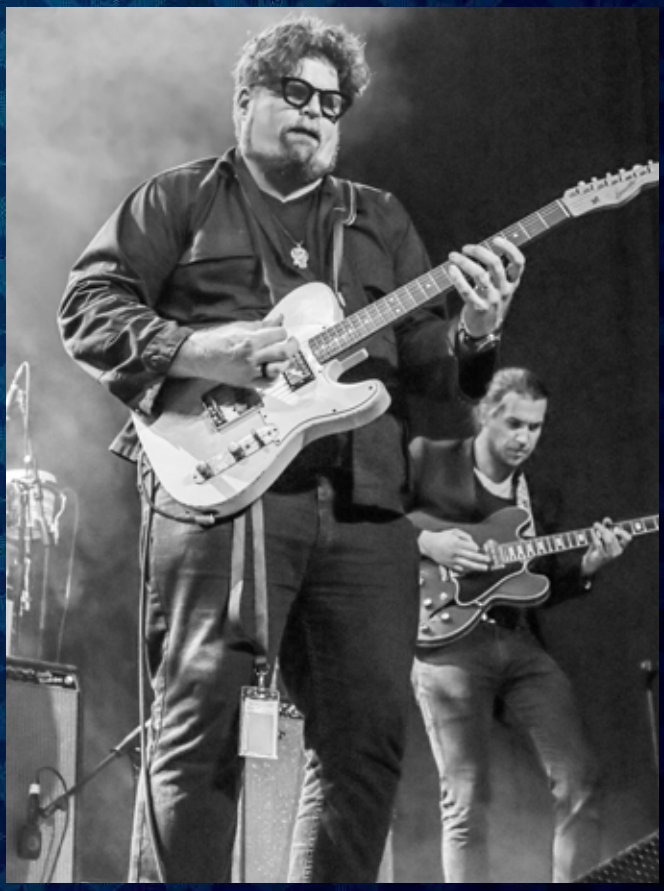

JD Simo från Devon Allman Project. **Foto: Terje Olsen**

Samson Mirro, Edvin Öström och Morris Andersson, tre nöjda vinnare av Junior Blues Prize. **Foto: Terje Olsen**

Knock-Out Greg rockar på terminalen. **Foto: Maria Olsen**

Åmåls Bluesfest handlar inte bara om musik. För att allt ska fungera och att bluesfesten ska kunna återkomma vill det till att budgeten går ihop. Här har vi tittat lite närmare på siffrorna för Åmåls Bluesfest 2022.

I år såldes det 1 982 tvådagardagarsbiljetter, 471 endagsbiljetter på fredagen och 345 endagsbiljetter för lördag.

Det innebär att det totalt såldes 2 453 biljetter på fredagen och 2 327 stycken på lördagen. Antalet sålda biljetter är färre än vad Åmåls Bluesförening hade hoppats på.

Gospelavslutningen på söndagen hade en fullsatt lokal, 275 stycken biljetter såldes, där är inte problemet att sälja biljetter utan att antalet platser är starkt begränsat

Försäljningen av bluesföreningens produkter slog rekord i år, vilket är glädjande. Årets t-shirtar tog slut, vilket aldrig har hänt tidigare.

Budgeten för 2020 låg till grund för årets bluesfest, då de flesta artister som var bokade för två år sedan fortfarande kunde och ville komma till bluesfestens 30-årsjubileum. Vid en jämförelse med 2020 har kostnaderna ökat med mellan 30 och 40%.

En kostnad som ökat är till exempel resorna för artisterna. En av amerikanerna var redan bokad på flyget 2020, då kostade biljetten runt 5 000 kronor.

Lance Rose i Errol Lintons band. **Foto: Maria Olsen**

Lisa Lystam. **Foto: Terje Olsen**

Roy Martin i Sari Schorrs band. **Foto: Maria Olsen**

The Devon Allman Project. **Foto: Maria Olsen**

I år gick samma resa lös på runt 25 000 kronor, en svindlande skillnad. Hyra av ljudanläggningar, backline och en del instrument är en annan kostnad som ökat mycket under pandemin.

Det finns också många utgifter som man som besökare kanske inte tänker så mycket på. Kostnaden för kravallstaketen som måste finnas framför scenen hade stigit med 300%, inhyrda brandsläckare likaså.

Det man är oerhört glad och tacksam över de cirka 150 volontärer som jobbar ideellt åt Åmåls Bluesförening. Utöver dessa deltar också föreningar som exempelvis sköter om campingar i egen regi. Utan alla samarbetspartners och sponsorer skulle det heller inte fungera. Alla är beroende av varandra.

Bluesföreningen har ett kulturstrategiskt uppdrag och får ett bidrag på 230 000 kronor. Detta innebär bland annat att man ska ha en jämställd scen, lyfta fram ungdomar med mera.

100 000 kronor av bidraget gick i år till School of Blues. Resterande användes till förbättring av ljus och trivsel inne på terminalen, såsom en större huvudläktare samt ytterligare en läktare som var lite mindre. Dessutom hyrs det inte elutrustning, staket, toaletter och annat, saker som samtliga blivit dyrare på ett par år.

I år gjordes det en undersökning av vilken inverkan årets bluesfesten har haft på Åmåls kommun, restauranger och övrigt näringsliv. Resultatet av den

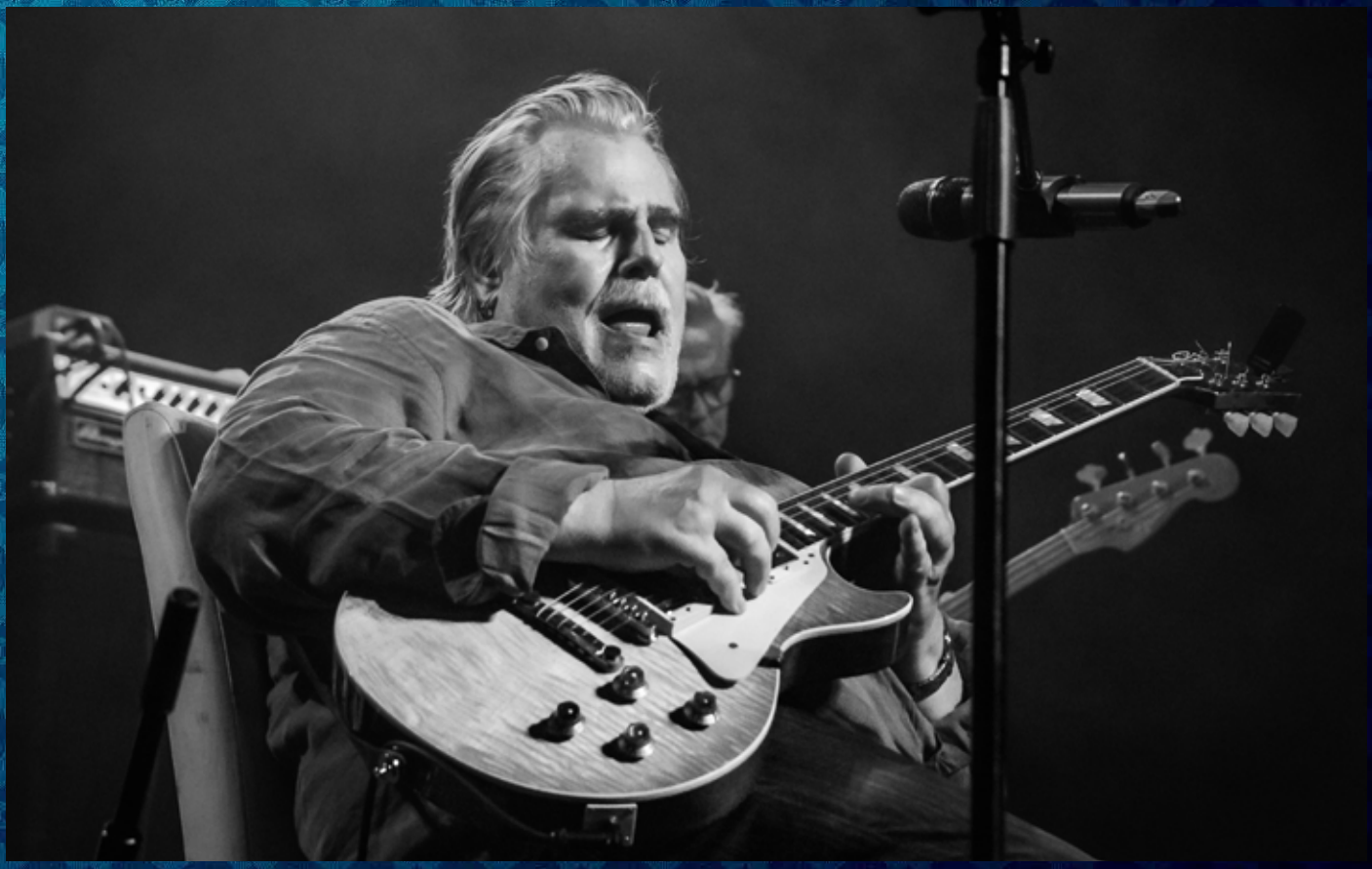

Roffe Wikström lika kraftfull som vanligt i sitt spel och sin sång. **Foto: Maria Olsen**

Ida Bang & The Blue Tears gjorde ett mycket uppskattat framträdande i terminalen. **Foto: Terje Olsen**

Erja Lyytinen, gitarrvirtuos utöver det vanliga. **Foto: Maria Olsen**

Sångaren och munspelaren Keith Dunn tillsammans med sin gitarrist Renaud Lesrie's. **Foto: Maria Olsen**

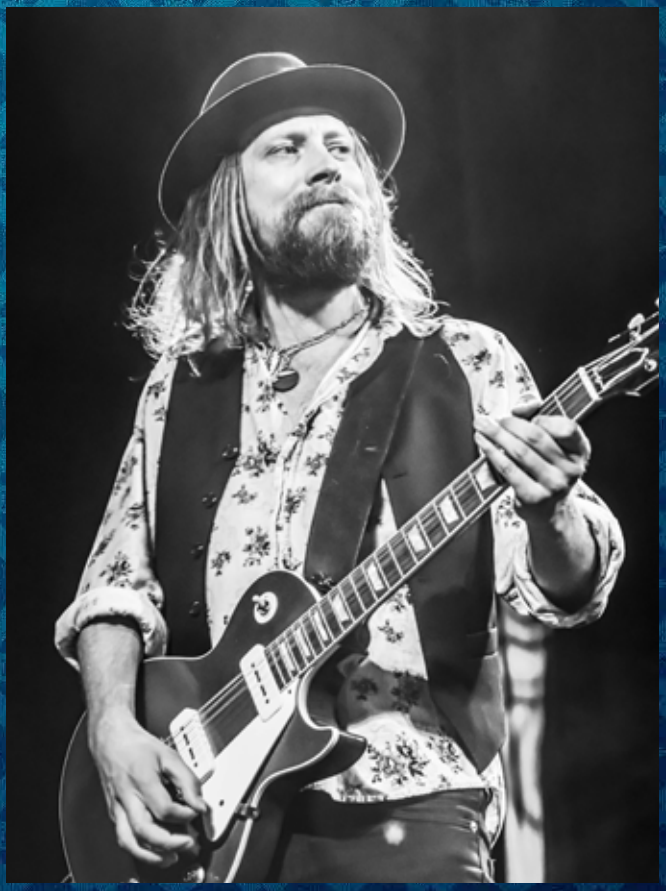

Matte Gustafsson. **Foto: Terje Olsen**

Aynsley Lister. **Foto: Terje Olsen**

Lisa Lystam och Fredrik Karlsson. **Foto: Terje Olsen**

Elin Öberg i Among Lynx. **Foto: Terje Olsen**

undersökningen presenterades för någon vecka sedan. Jag har inte hunnit förfjupa mig så mycket i den, men det fanns några saker jag reflekterade över ganska omgående. Det ena var det fina betyg som bluesfesten får av besökarna, det var verkligen toppbetyg. Det andra var hur många som sade att de nöjde sig med gratisbluesen, det behövdes inte mer, då hade de fått sitt lystmäte. Det fanns till och med de som tyckte att entrén skulle tas bort på terminalen. Man kan undra hur de då har tänkt sig att bluesföreningen ska ha råd att boka amerikanska artister eller artister över huvudtaget.

Det fanns också röster som höjdes för att ett tvådagarspass var alldeles för dyrt. Jag undrar lite i mitt stilla sinne om de personerna har besökt någon annan festival. Det är inte ofta man hittar en musikfestival i samma prisklass som Åmåls Bluesfest, de flesta är minst tusenlappen dyrare. I år kostade ett tvådagarspass 800 kronor. För det fick man 14 akter av mycket hög internationell kvalite.

Sommarens bluesfest hade lockat besökare från Norge, Danmark, Finland, Italien, Tyskland, USA och Brasilien enligt undersökningen och eftersom det är ett urval är siffran säkert högre. Enligt undersökningen uppskattas den turistekonomiska omsättningen i Åmål under bluesfesten till mellan 12,4 och 16,2 miljoner, imponerande siffror.

Terje Olsen

Smith & Tell fick fart på publiken på Eds Countryfest. **Foto: Andersson Hansson**

Eds countryfest levererade

Eds Countryfest 2022 blev precis det – en fast. Två dagar fyllda med country och lite rock. Med toppar som Smith & Tell, Halm och Mando Diao. Ungefär 2 000 personer besökte festivalen under fredagen och lördagen.

Festivalen inleddes på fredagen där bandet Smith & Tell var kvällens höjdpunkt. Publiken var ordentligt med på noterna och det svängde rejält under bandets konsert.

Riktigt bra på fredagen var också Blue Harlows med Tone Norum, Lena Nilsson, Karina Nilsson och Victoria Nilsdotter som dagen till ra hade bjudit med sig Susie Päivärinta. En annan höjdpunkt på fredagen var Jamie Meyer.

Nu handlade countryfesten inte bara om musiken. Som sig bör på en festival fanns det annats att göra och uppleva. De som vågade kunde prova på bull-riding på ett mekanisk tjur. Det fanns ett antal stånd med försäljning och mycket att välja på bland olika food- trucks och publiken såg verkligen ut att trivas.

Vissa kom i uniform, det vills säga, boots, jeans, skjorta, väst och hatt andra i semesterutstyrseln med kortbyxor och badtofflor. Men det var ingen som brydde sig om det. Viktigast var att alla hade en skön helg.

Lördagen var lite försenad efter ett långt soundcheck precis när festivalens andra dag skulle starta, men det bekom inte publiken allt för mycket. När sedan Halm drog igång lördagen gjorde de det med ett fantastiskt sett. Roligt att Sverige har så pass bra band inom countrygenren.

Kvällen och hela countryfesten i Ed avslutades av Mando Diao som visade sig vara på sitt bästa spel-humör. Detsamma gällde publiken som visade sin uppskattning för Mando Diao och övriga artister under festivalen.

Festivalgeneralen Jonas Månsson har skapat något fantastiskt med sin countryfest och glädjande nog har han redan lovat att festivalen återkommer i augusti nästa år, något att se fram emot för alla countryfans.

Tony Berg

Umeåbandet Halm bjöd på en riktigt bra konsert på Eds Countryfest. På bilden Lisa Johansson.
Foto: Tony Berg

Lennart Kral Andersson med förflutet i klubbar som Brage, Ljungskile, Oddevold, Motala och i Sierra Leones fotbollslandslag har lämnat bänken och delar nu med sig av sina åsikter om fotboll och lite annat i Baretta Magazine.

Fotbollen är fylld av floskelklassiker

Fotbollen är full av underbara matcher och personligheter, både bland spelare, ledare och kommentatorer. Flera av dessa profiler är också bra på att producera floskler, några bättre än andra. Rolf Zetterlund är en floskelmakare av rang, här följer ett litet urval.

– Kom ihåg grabbar, det finns inga järnvägar till framgång, Rolf Zetterlund.

– Jag vet inte vad det är med grabbarna, jag har hela tiden sagt att målet står på långsidan, Lennart ”Liston” Söderberg.

– Jag kan ingen italienska alls. Jag vet inte ens vad spagetti heter på italienska, Johnny Ekström.

– Domaren såg nog inte situationen han följde väl bollen, Glenn Hysén.

– Det var en bra match idag, de spelade som älgar på grönbete, Rolf Zetterlund.

– Det kvittar hur matchen slutar bara resultatet står sig, Bo Hansson, tv-sporten.

– Se hur Maltas målvakt gör det klassiska misstaget att glömma att fälla ut tummarna, Agne Jälevik, tv-sporten.

– Jag har pratat med olika klubbar men har inte hört något diskret, Jonny Rödlund.

– 0-0, rättvist? Nej, 1-1 hade varit mer rättvist, Lars ”Laban” Arnesson.

– Hela bollen måste ligga still, Ralf Edström.

– Det bästa sättet att se Wimbledon på är på text-tv, Gary Lineker, Sky Sport.

– Lugn grabbar, lönen komme radioaktivt, Rolf Zetterlund.

– Ronnie Hellström hade inga vackra fötter, Billy Ohlsson, tv-sporten.

– Går den in får målvakten svårt att ta den, Sven-Göran Eriksson.

– Det blev 0-0 efter samma resultat i halvtid, Bosse Larsson, Malmö FF.

– Grabbar ni jobbar för dåligt och är alldeles för loja, får jag se den minsta lojalitet i andra halvlek byter jag ut er direkt, Rolf Zetterlund.

– Gais är Sveriges bästa kvallag, på sex försök har de gått vidare nio gånger, Thomas Simson, radiosporten.

– Det är inget nederlag att förlora på det här viset, Torben Storm, Landskrona Bois.

– Äntligen har Elfsborg fått möda för sitt slit, Ingvar Carlsson, fd statsminister.

– Det är svårt att anfalla när man inte har bollen, Sven-Göran Eriksson.

Vi lånar en från hockeyns värld också:

– Kom igen grabbar, dom har också en dålig målvakt! Christer Abrahamsson, Leksands IF.

Blues i Väst, Kultur i Väst & Kultur i Halland presenterar stolt

KAT RIGGINS

(USA)

Karlbergsteatern, Åmål

Lördag 17 september

Entré: mMedlem 150 SEK, icke medlem 200 SEK

På scen kl 20.00 – Portarna öppnar 19.00

Biljetter & info: 0532-713 98 • bluesfest.net

Åmåls BLUESFÖRENING · VÄSTRA GÖTALANDSREGIONEN · Blues i Väst

– Aviation är världens bästa gin!

Ryan Reynolds

Foto: Guy Aroch

Aviation American Gin skapades av Christian Krogstad och Ryan Magarian. Den ene en bartender och den andra är gin-tillverkare. Ginen är balanserad, smakrik och len vilket gör att man an avnjuta den precis som den är, med eller utan is.

Den lena och friska smaken kommer bland annat från bankade enbär, två sorters apelsinskal, lavendel, kardemumma och sarsaparillarot. Dessa ingredienser gör Aviation Gin till en perfekt komponent i drinkar som Negroni, Aviation Cocktail, Dry Martini eller GT.

Men vad har detta att göra med Ryan Gosling?

Han befann sig på en bar i Vancouver efter en filminspelning och njöt av en Negroni cocktail och uppskattade drinken så mycket att han frågade bartendern om vad den innehöll. Svaret var Aviation Gin.

Ryan blev mer intersserad och läste på om företaget Aviation American Gin och gillade det han hittade. Några månader senare, 2018, blev han delägare i ett amerikanskt craft gin-destilleri i Portland, Oregon. När Ryan Gosling väl var med i företaget händet det saker. Det tog bara ett år för företaget att dubbla sin produktion.

För Ryan Goslings del är detta inte bara ett litet hoobyprojekt. Han brinner verkligen för sin gin. Ryans entusiasm och kärlek till sin gin tillsammans med Krogstad och Magarians stora kunskaper inom området har blivit ett riktigt framgångsrecept.

Aviation American Gin introducerades i Sverige redan 2018 och blev snabbt en succé. Nu finns den återigen att tillgå hos Systembolaget. Dock är den bara tillgänglig som beställningsvara, så var ute i god tid.

Tony Berg

Fantomen intar Gotland och Almedalen

Sommarens politikervecka i Almedalen var givetvis extra viktig med tanke på att det är valår. Så viktig till och med att Fantomen kom på besök. Den vandrande vålnaden var på Gotland för att bekämpa antidemokratiska krafter vilket resulterar i en berättelse med action, humor och andra händelser i Visby.

Äventyret heter ”En prins i Almedalen” och var med i Fantomen nummer 14-15 som släpptes 30 juni. Äventyret är skapat av Mikael Sol som skrivit manus och Kim W. Andersson som tecknat. Berättelsen handlar om den diktatoriska och ondskefulla prinsen Dar av Dakk som befinner sig i Almedalen för att sälja in sina storslående byggplaner, vilka kan förändra Gotland och Visby för all framtid.

Illustrationer: © 2022 King Features Syndicate Inc/distr Bulls/Story House Egmont

Fantomen kliver in händelsernas centrum för att rädda demokratin och gotlänningarna när det hettar till på allvar. Att Fantomen landar i Sverige är inte så konstigt som det kanske låter. Redan på 1970-talet började den svenska redaktionen på tidningen producera egna äventyr för Fantomen med svenska manusförfattare och tecknare.

Äventyret i Almedalen är 22 sidor långt. Andra äventyr i samma nummer är ”Kungen av Chicago” och ”Sagan om Sant-Gennis” den senare av de båda berättelserna med manus av Fanomen-skaparen Lee Falk. Han var även mannen bakom serien Mandrake”. Alltid roligt med en berättelse från Sverige i en stor serietidning.

Tony Berg

Aktuella böcker

ÅG 250:-

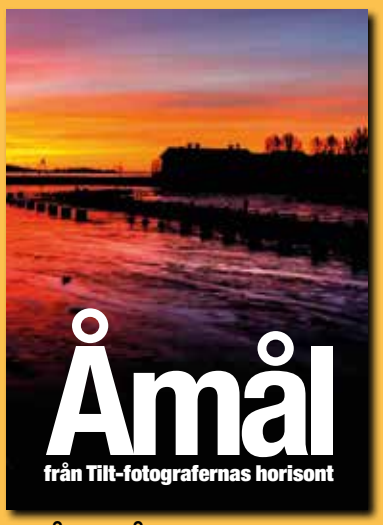

ÅG/ÅB 300:-

ÅG/ÅB 300:-

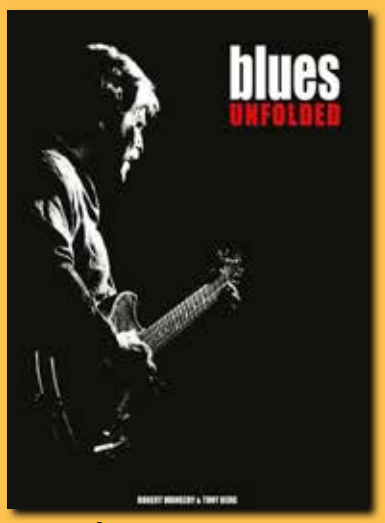

ÅG 250:-

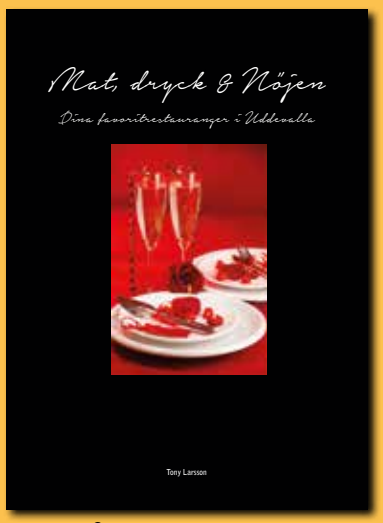

ÅG 395:-

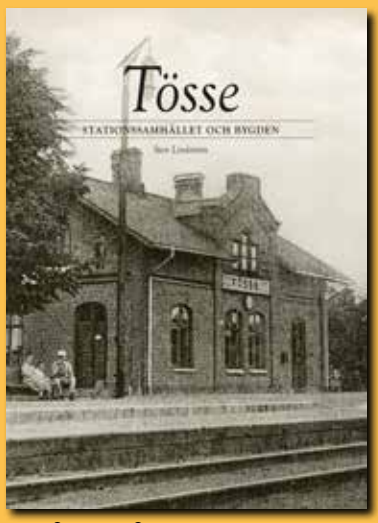

ÅG/ÅB 400:-

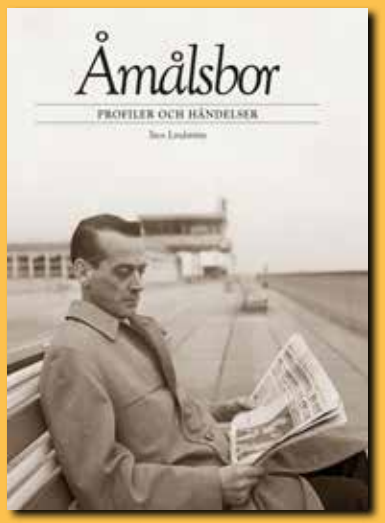

ÅG/ÅK 300:-

ÅG 300:-

ÅG 300:-

Åmåls Grafiska AB (ÅG), Åmåls Bokhandel (ÅB), Åmåls Kulturhus (ÅK) eller Anders Kadhammar (AK)

Aktuella böcker

ÅG/ÅB 300:-

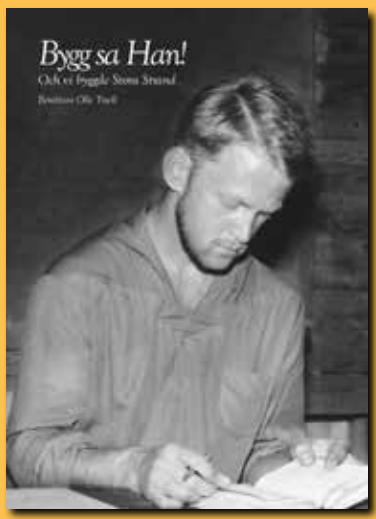

ÅG 350:-

ÅG 300:-

ÅG 400:-

Release 2022

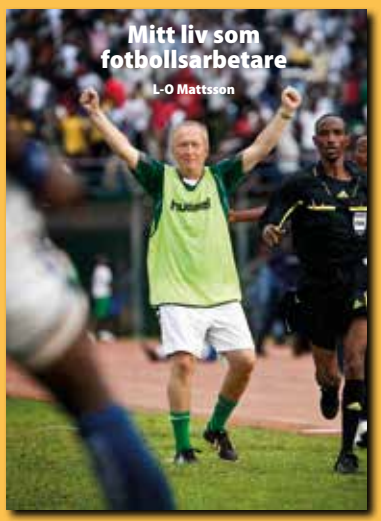

ÅG 300:-

ÅG 300:-

AK 350:-

ÅG 300:-

Åmåls Grafiska AB (ÅG), Åmåls Bokhandel (ÅB), Åmåls Kulturhus (ÅK) eller Anders Kadhammar (AK)

WILMER X

Kungarna av svensk rock är tillbaka – Wilmer X. Visst, det är kanske inte helt rätt att bara kalla det rock. Bandet är så mycjket mer, garagerock, punkrock, rhythm n' blues och country. Skit samma jag är bara glad att bandet är tillbaka med ett nytt album, det är ändå 17 år sedan det släppte ett nytt album. Nya plattan heter "Mer för dina pengar" och släpps 23 september och åtföljs av en turné.

Bandet bildades under namnet Wilmer Pitt 1978, sedan dess har Nisse Hellberg och hans vänner levererat rader av svenska rock-klassiker. 20-talet album, över 1 000 spelningar och en mängd hits har det blivit.

Det stora genombrottet kom med "Teknikens under" 1988, men redan före det hade bandet en stadig skara följare. 2005 släpptes albumet "13 våningar upp" sedan dess har det varit tyst på albumfronten. Under ett antal år gjorde bandet heller inte allt för många spelningar. 2010 gjorde en en spelning i samband med invigningen av city-tunneln i Malmö. Följande sommar blev det en turné sedan dröjde det till 2018-2019 då bandet gav sig ut på en längre turné.

– Efter 40-årsjubileumet och två lyckade sommar-turnéer kändes det självklart att fortsätta så fort läge dök upp. Men alla inblandade tyckte att då krävdes också nyinspelad musik. En singel eller kanske EP? Det tog inte lång tid innan projektet växte till ett helt album. Min enda tveksamhet var om jag efter så många år skulle kunna göra tillräckligt många låtar

Foto: United Stage

som passade Wilmer X. Det visade sig lyckligtvis inte vara några problem alls. När väl Wilmer-jackan kom igen kändes den både trygg och bekväm, berättar Nisse Hellberg.

Förutom att bandet alltid rockat riktigt fett har Nisse Hellbergs texter ofta väldigt starka och ofta humoristiska texter. Wilmer X låtskatt är redan idag lika stor som briljant, och den kommer att bli ännu större om en knapp månad.

I början av augusti släpptes första singeln, ”Nu eller nästa liv”. Redan efter de första takterna är oron och ovissheten borta. Nisse Hellberg har fortfarande förmågan att skriva fantastiska rocklåtar och bandet är lika tight och bra som det alltid varit.

Några dagar efter att albumet släppts är det premiär för turnén. Första spelningen sker på hemmaplan på KB i Malmö den 30 september.

– Sällan eller aldrig har jag sett bandet så entusiastiskt och laddat som under inspelningarna till den här plattan. Jag känner ett hundraprocentigt engagemang och en kärlek för bandet och musiken vi står för, slår Nisse Hellberg fast.

Wilmer X består idag av Nisse Hellberg, sång och gitarr, Jalle Lorensson, munspel, Thomas Holst, bas, Sticky Bomb, trummor och Janne Lindén, gitarr.

Tony Berg

Wilmer X höstturné:
Malmö, KB, 30 september, Uppsala, Katalin, 5 oktober, Stockholm, Nalen, 6 oktober, Örebro, Frimis Salonger, 8 oktober, Göteborg, Pustervik, 13 oktober, Helsingborg, The Tivoli, 14 oktober, Nyköping, Culturum, 19 oktober, Trollhättan, Folkets Hus, 20 oktober

KAT RIGGINS

Kat Riggins spelar i Karlbergsteatern Åmål lördag 17 september. **Foto: katriggins.com**

Riggins avslutar turné i Åmål

Kat Riggins är en amerikansk sångerska som idag gjort sig ett namn inom blues och soul, men som har en mycket bredare grund att stå på. Hon är en fantastisk liveartist som gästar Karlbergsteatern i Åmål lördag 17 september.

Kat Riggins i Florida 1980. Hon växte upp i ett hem där det alltid spelades musik. Hennes föräldrar hade ett stort och genuint musikintresse och lyssnade på en rad olika genrer. Det ledde till att Kat Riggins började sjunga och skapa en kärlek till alla typer av musik från gospel och soul till country och rock och allt däremellan.

Bland hennes tidiga inspirationskällor fanns artister som Bessie Smith, Sam Cooke, Nina Simone, Tina Turner, Denise LaSalle, Ray Charles, Koko Taylor, Mavis Staples, Tracy Chapman och Janis Joplin och många fler.

Hon började sjunga tidigt i kyrkokör, med sin syster och sina kusiner. Den riktiga starten kom vid 23 års ålder när honsjöng jazz och blues på Sunny Isles Beach i Florida, med bara ett piano som komp. Publiken tog henne snabbt till sina hjärtan och sedan har det bara rullat på. Hon har turnerat flitigt i USA, Sydostasien och Europa.

För några år sedan fick hon chansen att vara med på Johan Derksens turné Keep the blues alive i Nederländerna som spelade inför slutsålda hus. Det ledde också till flera tv-framträdanden som hjälpte en ny publik att upptäcka Kat Riggins.

Grunden till hennes musik är bluesen men hon blandar gärna in andra influenser på ett lysande sätt. Pop, rock, gospel, soul lite country och hiphop blandas i en smältdegel som skapar ett eget och mycket spännande sound. Hennes musik och texter är i grunden positiva och hon vill verkligen inspirera och upplysa.

Bakom Sverigeturnén står Blues i Väst som är en sammanslutning av åtta bluesföreningar i Västra Götaland och Halland. Turnén omfattar åtta datum och avslutas på Karlbergsteatern i Åmål.

– Kat Riggins är en fantastisk artist som det ska bli roligt att kunna erbjuda bluespubliken i Dalsland och Värmland, säger Agneta Andersson i blusföreningen som också sitter med i Blues i Västs ledning.

Tony Berg

EUROPE

Europe spelar på Furuvik. **Foto: europetheband.com**

Två Sverigedatum för Europe

Svenska hårdrockarna Europe har varit ute på en lång turné under våren och sommaren 2022. Två av de konserterna var i Sverige, nu har bandet bokat in ytterligare två spelningar i september. Lördag 3 september spelar de på Furuvik och torsdag 22 september på Gröna Lund.

Bandet bildades i Upplands Väsby 1979. Originalsättningen bestod av sångaren Joey Tempest, gitarristen John Norum, basisten Peter Olsson och trummisen Tony Reno. Tre år senare vann bandet första upplagan av Rock-SM. Bandet gjorde ett par ok album efter segern och bytte även lite medlemmar. Olsson och Reno lämnade och ersattes av John Levén, bas, Mic Michaeli, keyboard, och Ian Hauglund på trummor.

Det stora internationella genombrottet kom med albumet ”The final countdoen” 1986. Titellåten blev en världshit och bandet fick ytterligare ett par stora hits från samma album. Uppföljaren ”Out of this world” från 1988 fortsatte i samma stil, men då hade John Norum ersatts av Kee Marcello. Under 1980-talet firade Europe stora framgångar, men 1990-talet blev inte fullt lika roligt. Bandet släppte ”Prisoners in paradise” som var ett helt ok album, men intresset för den typ av hårdrock bandet spelade hade svalnat ordentligt på bara några år.

Man kan dela in Europes era i tre perioder. Det stora genombrottet med radioorienterad hårdrock under 1980-talet. Det följande årtiondet var betydligt tuffare, det fanns egentligen ingen större publik för bandets musik under detta årtionde. Tredje fasen, från början av 2000-talet och framåt har inneburit att Europe åter är tillbaka på den internationella scenen med ett antal starka album i bagaget. Soundet är betydligt tyngre nu är det var tidigare. Nu handlar det om hårdrock med tryck, och det är bra. John Norum har också återvänt till bandet.

Den stora återkomsten inleddes med ”Start from the dark” 2004. Därefter har det blivit ytterligare fem album och en rad turnéer. Bandet har nog sin mest trogna fanskara i England där de ofta spelar inför utsålda hus. På senare år har bandet också fått allt mer uåämärksamhet i USA efter att bandet var med i tv-reklam för företaget Geico.

Tony Berg

FIRST AID KIT

Systrarna släpper sitt poppigaste album hittills

Det har tyst om systrarna Klara och Johanna Söderberg i First Aid Kit ett tag. Det är ungefär fyra år sedan de släppte senaste albumet med eget material, ”Ruins”. De släppte förvisso ”Who by fire – Live tribute to Leonard Cohen” förra året, men det är inte riktgt samma sak. Men nu är duon på gång igen. Nu har de släppte på singlar och 4 november kommer nya albumet ”Palomino”

Första singeln, ”Angel” är en lysande låt som har allt det där som gjort att man föälskat sig i First Aid Kit. Därefter släppte de en cover på Don henleys ”Boys of summer”. En riktigt bra version av låten som devvärre inte kommer att vara med på det kommande albumet.

– Det känns stort att släppa musik efter en så lång paus, vår längsta hittills. Vår förra skiva ”Ruins”, handlade om ett uppbrott och var väldigt sorglig. Vi försökte skriva en lite gladare låt och det resulterade i ”Angel”. En hoppfull låt om att acceptera sig själv och acceptera andra människor även om de inte tycker likadant som en själv. Vi ville att den skulle kännas stor och episk men samtidigt skör. Något man kan dansa till och gråta till på samma gång! Vi spelade in den i Studio Rymden i Hjorthagen. Det var en otroligt rolig inspelning och vi är så nöjda med resultatet, säger Klara och Johanna Söderberg.

Singeln släpptes i samband med att systrarna spelade på Glastonbury tidigare i somras. 12 augusti släpptes ”Out of my head” som är andra singeln från det kommande albumet.

– Vi skrev den här låten förra året tillsammans med låtskrivaren och producenten Björn Yttling. Vi hade velat jobba med honom länge och musikaliskt klickade vi direkt. Det var första gången vi skrev en First Aid Kit-låt med någon annan och det var väldigt inspirerande. Låten kom till oss på det där sättet vi som låtskrivare drömmer om, allt på en gång och väldigt snabbt. Den handlar om att känna sig fast i sina egna tankar och hjulspår, att desperat vilja fly. Den har ett lite annorlunda sound än våra tidigare låtar. Vi ville att produktionen skulle kännas som en rocklåt från 1980-talet. Vi inspirerades av Fleetwood Mac, Kate Bush och Tom Petty. Det här är en av våra egna favoritlåtar och vi är så stolta och glada över att äntligen få dela den med omvärlden, berättar Klara och Johanna Söderberg.

Hela albumet är inspelat i Sverige. Det är första gången sedan debutalbumet ”The big black & the blue” för 12 år sedan dess.

– Vi jobbade med producenten Daniel Bengtson i hans underbara studio i Stockholm. Vi hade så sjuk kul ihop! Hela processen var en njutning. Vi lät inspelningen ta tid, vi ville inte skynda på något. De flest låtar skrev vi under pandemin. I så mörka tider kändes musik som en flykt från allt hemskt som pågick i världen. Titeln är en referens till frihet, att lära sig att stå på egna ben. Att bli äldre och känna sig mer bekväm i sig själv. Drömmen om att rida iväg på en gyllene häst, en Palomino, säger systrarna.

Av de båda smakproven att döma finns alla möjligheter att duons nya album blir lika bra som föregångarna, så nu är det bara att vänta ett par månader.

Tony Berg

Hemsida: firstaidkitband.com
Låtlista Palomino: 1. Out of my head, 2. Angel, 3. Ready to run, 4. Turning onto you, 5. Fallen snow, 6. Wild horses II, 7. The last one, 8. Nobody knows, 9. A feeling that never came, 10. 29 Palms Highway, 11. Palomino

Foto: Olof Grind

ZZ Top. **Foto: zztop.com**

BBB
Jack Johnson
Meet the moonlight
(Universal)
Här handlar det om tillbakalutad feel good-musik. Inledande ”Open mind” slår an tonen för albumet. Lite snyggt plock på gitarr och en lätt försiktig sång, lite som att Johnson har något att berätta, men vill samtidigt inte skrika ut det. Perfekt att slänga på skivtallriken efter en tuff dag på jobbet, saknas bara en villa vid havet med vacker utsikt över solnedgången och något gott i glaset som står bredvid på bordet så hade kvällen varit perfekt. Men sanningen är att det räcker ganska länge med Johnsons musik.

Albumet går vidare i samma stil, behagligt, snyggt spelat med underfundiga texter. Den goda känslan sprider sig i kroppen. Det rullar på i samma stil albumet igenom. Om jag måste leta fram något negativt skulle det i så fall vara att det saknas ett eller två spår som sticker ut lite. Det blir lite som en modevisning där alla modeller i stort sett har samma kläder om än med några små skillnader. Några fantastiska låtar finns det, men som sagt, lite enahanda. (TB)

BB
Richie Furay
In the country
(Renew Records)
Richie Furay har varit en personlig favorit inte minst för sina insatser i band som Buffalo Springfield, Poco och The Souther Hillman Furay Band. Han har även gjort en del soloprojekt genom åren, så det var med ganska stor förväntan jag började lyssna på hans nya album. Och visst, det låter riktigt bra, men vart är Furays egna låtar? En har han med, och det är dessutom ett bonusspår på albumet jag har, ”Pickin up the pieces” som är en gammal Poco-klassiker i lite ny kostym.

Det är absolut inget dåligt album. Furay har valt ett antal riktigt bra och gör starka versioner av de flesta av dem, inte minst inledande Keith Urban-covern ”Somebody like you”. Han gör även tilltalande versioner av John Denvers ”Take me Home, country roads”, Alabamas ”I’m in a hurry ((and don’t know why)”, Marc Cohns ”Walking in Memphis” och några till. Men, ingen av låtarna är trots allt bättre än originalen så då faller det egentligen.

Han har fortfarande kvar sin röst som jag gillade från nämnda band ovan, men däremot saknar jag hans låtar, eller rättare nya låtar av Richie Furay. Ett cover-album var inte riktigt vad jag hoppades på. (TB)

BBBB
Graham Nash
Live: Songs for beginners/
Wild tales
(Proper Records)
Graham Nash är mest känd som medlem i The Hollies och därefter Crosby, Stills & Nash, som sedan utökades till Crosby, Stills, Nash & Young. Men han har också genom åren givit ut flera solo-album. De två första, ”Songs for beginners” från 1971 och ”Wild tales” som gavs ut 1973 har nu blivit ett livealbum där alla Nashs låtar från de båda albumen finns med.

Crosby, Stills, Nash & Young var ett band med fyra fantastiska låtskrivare och musiker. Frågan är om inte Graham Nash var den bäste sångaren av dem och hans röst håller än idag, det gör också låtarna.

Det kan vara lätt att tro att låtar skrivna av en halv-hippie i början av 1970-talet skulle sakna substans idag, men ingenting kan vara mer fel. Nash låtar är i många fall lika aktuella idag som de var när de båda albumen släpptes för ungefär 50 år sedan.

Snygga arrangemang som verkligen bäddar in låtarna på ett formidabelt sätt, allt kryddat med Graham Nashs utsökta röst. Nostalgi på hög nivå som också visar att bra musik är lika bra idag som för ett halvsekel sedan. (TB)

BB
John Moreland
Birds in the ceiling
(Old Omens)
John Moreland har varit en av mina americana-favoriter ett bra tag, men på nya albumet utmanar han verkligen med sitt till del nya sound. Det är inte längre lika avskalat som tidigare utan ljudbilden färgas av en hel

del synthinslag, som för min egen del känns helt malplacerat. Pianot tillför för det mesta en dimension i musiken, men synthljuden gör det inte.

Låtarna är, när jag verkligen försöker ta mig förbi alla störande ljud, till stor del lika bra som tidigare.

John Moreland är ingen muntergök, det är inte särskilt många spår som handlar om någon lyckligare kärlek. Nej, det mesta är tungt och lätt grått. Det i sig är inte så farligt, det är typiskt Moreland, men, nej. Jag fixar det inte, låtarna till trots. Detta album kan jag nog garantera kommer att förbli ospelat i framtiden, åtminstone för min del. (TB)

John Moreland. **Foto: Angelina Castillo**

BBB
Journey
Freedom
(Frontiers)
”Freedom” börjar precis som man kan förvänta sig. Ett band med sin storhetstid under åren 1978-1987. I ärlighetens namn har de efterföljande albumen inte varit så spännande, och det är precis den känslan jag får när jag lyssnar på inledande ”Together we run”. Det är på inget vis usla låtar, men heller inte vad jag hoppats på, det gäller de tre första låtarna, men sedan händer det något. Det tar fart med ”You got the best of me” som har ett riktigt gott riff att luta sig mot.

”Come away with me” är också riktigt bra, om än relativt otypisk Journey, men låten känns fräsch och rockar tungt. ”Holdin’ on” är en annan favorit. ”United we stand” låter lite mer som Journey under storhetstiden och är samtidigt en riktigt bra låt.

Som helhet ett ok album som säkerligen hade fått ett lite bättre betyg om de plockat bort en handfull låtar som inte tillför albumet något nytt eller positivt. Får Journey-älskaren är det dock ett måste. (TB)

BBB
St Paul & The Broken Bones
The alien coast
(ATO Records)
För mig är detta band en ny bekantskap. Den som tipsade mig har dock följt bandet via deras tre tidigare album och gillar bandet men tyckte att det inte alls lätt lika bra och spännande som tidigare. Så för min del var det utan sådana förutsättningar jag började lyssna. Albumet kan kanske beskrivas som en mix av dansmusik och RnB. Personligen tycker jag det finns några låtar som är mer spännande än det övriga materialet, men det är ett album som definitivt kräver mycket lyssning och som växer lite för varje gång.

Första låten som tar tag i mig är ”The last dance” som ger mig lite Daft Punk-känsla. Snyggt, tilltalande och medryckande. Jag är absolut inte typen som börjar dansa, men låten får det onekligen att börja rycka lite i kroppen som snart vaggar med i takten. ”The last dance” är egentligen tillräckligt för mig för att ge denna skiva ett ok. Men sedan kommer tankarna, kan de lyckas med detta varför är det övriga materialet på albumet så spretigt och svårtillgängligt? Det är förvisso inte helt sant. ”Tin man love” höjer sig också över mängden, dock inte till samma nivå som ”The last Dance”. Jag inser att jag nog måste lyssna in mig på bandets tidigare album, det finns onekligen något smått magiskt med detta band, emellanåt. (TB)

B
ZZ Top
Raw (That little ol’ band from Texas original soundtrack)
(BMG)
Det kan ibland vara svårt att förstå varför band väljer att göra ett album med låtar av en annan artist något jag skriver om i recensionen på Gov’t Mules senaste album. Men här har ZZ Top gjort covers på sig själv och spelat in en handfull gamla låtar på nytt.

Visst, några av låtarna, som exempelvis inledande ”Brown sugar” låter lite tyngre och skitigare. Det samma kan man säga om ”La grange” och övriga låtar, tungt och skitigt. Men inte är det lika bra som original-inspelningarna, inte på något vis. Sedan kanske herrarna hade roligt när de gjorde det, men resultatet är inte särskilt roligt. Jag tar hellre fram de gamla albumen varje dag i veckan. Detta album kommer att samla damm. (TB)

BBB
Def Leppard
Diamond star halos
(Mercury)
”Take what you want” är en riktigt tung, och bra, inledning på Det Leppards senaste album. Inte lika glättigt som under storhetstiden på 1980-talet, men väl så bra. Låten har definitivt hitpotential och personligen gillar jag det lite vassare och tyngre soundet. Det fortsätter i samma stil på andra spåret ”Kick” även om det är lite mjukare i framtoningen än föregående låt. Tredje spåret, ”Fire it up” låter som 1980-talets Det Leppard mixat med dagens country, vilket inte är helt fel. Även här finns en refräng med hitkänsla. Än mer country blir det i nästa låt, ”This guitar” där bandet gästas av fantastiska Alison Krauss, vilken röst den damen har.

Därefter återgår albumet til den tyngre riffrocken igen med ”SOS emergency” som även den svänger bra. Men sedan händer något. Albumet tappar i fart, kvalité och blir allt blekare. En hårdare sållning av låtarna hade absolut varit till Det Leppards fördel. De kan säkerligen hämta fram en och annan hit från detta album, men som helhet räcker det inte hela vägen fram, tyvärr. Det som började så bra håller inte i mål. (TB)

BBBBB
Miranda Lambert
Palomino
(Vanner Records)
Miranda Lambert har alltid tillhört de amerikanska countryartister jag varit svag för, även om hon har en mjukare framtoning än den country jag normalt lyssnar på. Nu kan hon även rocka till det rätt ordentligt, meneden i flera av sina lugnare låtar trollbinder hon. Hennes röst är som vanligt fantastisk och känslan och modet att blanda och ge med influenser från helt andra håll än traditionell country tillför en extra dimension.

Jag blir ändå lite förvånad första gången jag lyssnar på albumet. Lamberts album brukar alltid rocka igång ordentligt, men här är det en lugn och inledningsvis ganska anonym inledning på ”Actin’ up”. Låten tar dessbättre tag i mig efter en stund och det börjar att rätta till sig. Ändå är det inte en riktigt klockren start.

Betydligt skönare groove är det i efterföljande ”Scenes” där hon kommer mer till sin rätt. Redan vid tredje låten, ”In his arms”, inser jag att ordningen är återställd. Varje låt blir som en liten egen berättelse, en kortfilm med spännande karaktärer som berättar om livet mödor och glädjeämnen, och som vanligt snyggt och välproducerat.

Lite mer attityd blir det i ”Geraldine” som har en härlig puls och som flirtar lite med Dolly Partons ”Jolene”. Inte låtmässigt men med lite snygga text-referenser. På ”Music city queen” gästas hon av The B52’s, inte många countryartister som skulle modet att bjuda in dem på ett album, men givetvis vet Lambert vad hon gör. Klockrent. ”Strange” är en rockig vinnare som säkerligen kommer att leta sig upp på den amerikanska topplistan. Lite rockabilly-flirt blir det i ”Wandering Spirit” och det låter som om hon inte gjort annat. ”I’ll be lovin’ you” är en perfekt låt för en kväll i bilen med sikte på solnedgången en varm sommarkväll, gärna med den där speciella personen i sätet bredvid.

Jag skulle kunna fortsätta att räkna upp varje låt för det finns inte en dålig låt på hela albumet. Vissa låtar lyfter sig ändå över mängden, men som sagt lägstanivån är imponerande hög. Funderade länge på om det skulle bli full pott eller en fyra. Men det känns fel att inte ge Miranda Lambert full pott. Bara att kapitulera. Köp! (TB)

Miranda Lamberg. **Foto: mirandalambert.com**

BB
Van Morrison
What’s it gonna take?
(Exile)
Van Morrison har något speciellt. Rösten är smått magisk, låtskrivandet likaså, för det mesta i alla fall och produktionen är för det mesta helt perfekt. Att sedan Morrison är en riktigt bitter och understundom sur person smittar ibland av sig på scen och även på skiva. Lite så är det här. Det finns en hel del bitterhet i texterna där han reagerar mot att stora mediaföretag och regeringar runt om i världen försöker hjärntvätta oss, och han har inte helt fel. De styrande utöver allt mer kontroll över oss

Peter Gallway & The Real Band. **Foto: Gallway Bay Music**

i smyg, där kan jag absolut hålla med Morrison.

När han sedan ondgör sig över Corona-pandemin blir det lite annorlunda för mig. Jag är inte riktigt med på att det var fel att med nedsänkningen världen över, det var säkerligen nödvändigt. Det saken egentligen handlar om är att vi måste göra allt i vår makt för att inte hamna där igen. Nog sagt om den saken.

Om jag bortser från bitterheten i några av texterna så svänger det som vanligt bra och även om budskapet är bittert gör musiken i vissa av låtarna att det ändå känns lite positivt, Konstig motsägelse det där. Det är definitivt ett album värt att lyssna på, men inte något av Van Morrisons bästa på något vis. (TB)

BB

Praying Mantis
Katharsis
(Frontiers Records S.R.L.)

Hoppas sommaren vart utmärkt trevlig och att hösten blir lika skön, just i skrivande stund går jag igenom två backar med inköpta vinylskivor som måste lyssnas in och ur denna mylla finns ett par album som jag ska skriva lite om och ett av dem är Praying Mantis nya släpp ”Katharsis”! Jag har varit ett fan av NWOBHM (New Wave Of British Heavy Metal) sedan unga dagar och jag minns när detta band värvade gamla medlemmar från både Iron Maiden, Michael Schenker Group samt Uriah Heep. Jag lyssnade med skarpa öron inne på mitt pojkrum, dessvärre har man blivit mer kräsen eller mer nostalgisk som i detta fall kan vara en nackdel. Låtarna är inte usla på något vis men är som i de flesta fall när knivskärpan med att skriva texter och musik inte riktigt har infunnit sig.

Det finns en uppsjö av band som drömt den stora drömmen men som helt enkelt haft för stora skor för att få ett genomslag, Praying Mantis tillhör dessvärre denna kategori och jag vill säga att det når som bäst upp till ett album man spelar igenom en gång för att ge det en ny chans om ett halvår för att även då förstå att det var pengar man kunde lagt på bättre musik helt enkelt. Visst finns det trallvänliga låtar som är helt ok och ett hyfsat sound med vettiga musiker men det lyfter tyvärr inte.

Jag vill inte såga de gamla bönsyrsorna men det blir ingen bädd av rosor utan mer ett urtvättat bomullslakan av medelmåttig kvalitet.

I mitt tycke en hyfsad platta som man tröttnar på ganska fort. Spara slantarna och invänta bättre inköp som exempelvis en kasse öl eller ett gammalt Kiss-album i någon loppisback längs med Sveriges landsvägar. (KK)

BBB

Peter Gallway & The Real Band
It’s deliberate
(Gallway Bay Music)

Jag har lite svårt att placera Peter Gallway och hans band. Det är bra, inget snack om saken, han är en mästare både med text och musik och är egentligen värd en klart större publik. Inledande ”It’s deliberate” pulserar gott låten igenom och produktionen är på topp den med. ”Good trouble” är en annan låt som jag fastnar för efter bara några genomlyssningar. Skönt rockig som trots sin medryckande musik handlar om ganska allvarliga saker som de svartas demonstrationer och kamp för rättvisa från 1965 ändå fram till dags dato.

I ”1975” drar han fram referenser som Elton John och The Eagles och känslan att allt kommer att bli bra och Ronald Reagan. Även musiken känns som hämtad från det bekymmerslösa 1970-talet. ”Danving disorder” är en flirtig blinkning till 1960-talet och en lät funkig stil med underbar kör.

”Not this time” är heartland-rock inget annat, det känns lite som om Gallway har haft Bruce Springsteen i bakhuvudet när han skrev denna låt. En typisk kromad armbåge-låt, rätt ok, men inte riktigt i Springsteens klass. Kommer på mig själv att ett par gånger under låten sitta och vänta på ett klockspel á la the E Street Band, men riktigt så mycket Springsteen blir det inte.

Det finns ett knippe riktigt bra låtar på albumet, men de varvas dessvärre med en del svagare, eller kanske mer rätt, gråare, alster som inte riktigt tar tag i mig. Men det går alltid att plocka guldkornen ur skålen. (TB)

Gov't Mule. **Foto: Jay Sansone**

BBBB
Axel Rudi Pell
Lost XXIII
(Steamhammer)
Axel har en gedigen karriär bakom sig och lämnade det tyska bandet Steeler, där han var gitarrist, för att göra solokarriär. Det har blivit ett antal album sedan starten i mitten av 1980-talet och han har hunnit bli hela 62 år. Egentligen en låg ålder om man ser på hans föregångare inom rocken. Jag har alltid varit förtjust i denne tyske gitarrrists sätt att spela och kan inte klaga på det han levererar på detta album.

Låtarna är ren skön hårdrock med genomgående bra material, problemet är att konkurrensen hårdnat de senaste 20 åren inom denna genren rock så det är vässade armbågar och spandex som gäller. Ja, jag blir nöjd av att slänga på en platta med denna kaliber med ett sound hämtat från storhetstiden runt sent 1980-tal. Jag kan kan bara tipsa dig om att köpa detta album och knäcka en bira eller varför inte en Weissbier som en hyllning till den tyska hårdrocksmotorn som är som en outslitbar gammal Mercedes-diesel.

Jag vill även ge en komplimang till Johnny Gioeli som gör ett utsökt jobb som vokalist i detta band men där jag vill lägga mest krut är på min gamla favorit trummis Bobby Rondinelli som spelat med hela hårdrocks-gräddan sedan sent 1970-tal som exempelvis Blue Öyster Cult, Rainbow, Quiet Riot och Black Sabbath. Han lirar så jävla snyggt och för mina öron rätt.

Detta album får ett generöst betyg av mig enbart för att jag helt enkelt älskar genomarbetad hårdrock där dom har kvar sina gamla referenser och sound. (KK)

BB
Gov't Mule
Stoned side of the Mule vol 1 & 2
(Provogue)
Jag älskar Gov't Mule, vilket lysande band. Jag gillade verkligen ”Heavy load blues” som släpptes tidigare i år. Nu är de tillbaka med ett livealbum där de bjuder på idel låtar av The Rolling Stones. I grund kanske ingen dum idé att välja Stones med tanke på vilken låtskatt bandet har, men det är samtidigt en tuff uppgift, för allt man gör kommer att jämföras med originalet.

Och för min del är det just detta som är problemet. Gov't Mule är ett lysande band, inget snack om saken. Men… Även om jag tycker att vissa av versionerna de bjuder på är riktigt bra så går det inte att jämföra med Stones, därför blir funderingen lite på varför gör ett band av Gov't Mule kvalitet något liknande. Ok att ta en eller två låtar och spela live eller på skiva, men ett rent Stones-album funkar inte, tyvärr.

Visst finns det små stunder av magi som ”Angie” och ”Brown sugar” men det räcker inte. (TB)

BB
Jan Olsen
Spirit chant
(Gateway Music)
Röstmässigt, i vissa stunder, för Jan Olsens raspiga röst tankar till en av Danmarks största, Kim Larsen. I grunden är Olsen en singer/songwriter som inte är rädd att blanda och ge från olika genrer. Inledande ”Spirit chant” har lite inslag av ljudbilder från den amerikanska ursprungs-befolkningens musik, vilket gör låten både spännande och lockande. Kanske skulle han vågat ta ut svängarna lite mer. Mer ordinärt musikberättande blir det i de följande låtarna.

Albumet som helhet når inte riktigt fram till mig. Ändå är det musikala framförandet riktigt bra, texterna likaså. Efter att ha lyssnat igenom albumet ett antal gånger inser jag att det nog är så att musiken är det som kommer till korta. Det finns inga melodier som fastnar, vilket gör att albumets starka bitar inte riktigt kommer till sin rätt. /TB)

BBB
Barry Oreck
Leap Year
(Barry Oreck Music)
Det är egentligen svårt, för att inte säga omöjligt, att placera in Oreck i en speciell genre. Om jag ändå måste försöka skulle jag nog påstå att det mesta han gör grundar sig i folkmusik, i någon form. Oreck är en granskande låtskrivare som gärna tar upp aktuella ämnen, social orättvisor, pandemi, samhällsutvecklingen i stort såväl som vad vi gör med vår planet.

Rent lyriskt har han välskrivna texter med mycket mening. Musicerandet är också fantastiskt. Oreck och hans band (Jesse Miller, Rima Fand och Adam Armstrong) är väldigt väl samspelta och mycket duktiga musiker. En stor del i detta fantastiska sound har också producenten Bob Harris.

Det som gör att det inte blir en fullpoängare för mig är just folkmusikanslaget. Det är inte

Steve Forbert. **Foto: Marcus Maddox**

min grej så egentligen ska jag inte ta upp den saken, men så ligger det till. Den som gillar folkmusik med lite irländska influenser kommer säkerligen att bli helt såld på detta album. Så för min del slutar det på en trea, men som sagt gillar du folkmusik ska du absolut lyssna in dig på Barry Oreck och själv avgöra om detta album är något för dig. (TB)

BBBB
Jay Byrd
At home again
(Triad Records)
Jay Byrds nya album är ett riktigt feel good-album. Lagom tillbakalutat, snyggt musicerat med låtar som fastnar. Det är så här den amerikanska singer/songwriter-traditionen låter när den är som bäst. Små snygga historier som är väl berättade av Jay Byrd som spelar det alla gitarrdelar, sjunger och trakterar basen på ungefär hälften av alla spår. På övriga låtar är det hans gamle vapendragare Kerry Brooks som spelar bas. De båda har även producerat albumet ihop.

Den unga Nashville-baserade sångerskan Becky Warren gästar på låtarna ”Days roll by” och ”Losers like me” vilket höjer de låtarna ett extra snäpp.

Av albumets låtar är titellåten ”At home again” en given favorit tillsammans med ”Days roll by”, ”I’ve been it all” och ”Have mercy”. ”At home again” är ett gediget singer/songwriter-album som har snurrat flitigt på skivtallriken den senaste tiden, och som säkert kommer att fortsätta göra det ett bra tag till.

För er som gillar Jackson Browne är Jay Byrd absolut värd att kolla upp. Beröringspunkterna är många utan att Byrd på något vis låter som en Jackson Browne-kopia. (TB)

BBBB
Steve Forbert
Moving through America
(Blue Rose)
Jag upptäckte Steve Forbert ganska sent, i samband med hans album ”Streets of this town” från 1988. Efterföljaren ”The American in me” fastnade lika hårt, sedan var det dags att börja lyssna in sig på hans tidiga album.

För mig har Steve Forbert alltid varit något av den ultimata singer/songwritern. En mästare på att skriva låtar och så hans ganska säregna röst som gör att man omedelbart känner igen honom även om det är en låt man inte hört förut.

För mig var det lite av en högtid när hans nya album släpptes tidigare i år. Och jag blev inte besviken. ”Buffalo nickel” är klockren och visar att han fortfarande har förmågan. Många av hans låtar växer för varje genomlysning. För varje gång upptäcker jag något nytt och varje låt blir som en egen kortfilm i mästaren Forberts händer.

Normalt skulle jag kunna räkna upp favoritlåtarna poet album, det är inte sällan jag gör det, men med ”Moving through America” går inte det. Det vore inte rättvist. Här pratar vi om ett utsökt handarbete från början till slut. Köp! Och gör du inte det, så börja åtminstone med att lyssna på albumet, så kommer köpet senare. (TB)

BBB
Erik Dahl
Music for small rooms
(Svalka Records)
”Music for small rooms” är i grund och botten en pianoskiva. Låt vara att Erik Dahls piano får sällskap fioler, klarinett, synthar, gitarr, trummor och slagverk så så fungerar musiken lika bra framförd på enbart ett piano. Att det sedan ger musiken en extra dimension med fler instrument och en riktigt bra produktion höjer lyssnarens upplevelse. Känslan är dock att för att till fullo kunna uppskatta detta album bör man nog ha en riktigt bra musikanläggning eller ett par bra hörlurar.

Det gäller också att stänga ute allt annat och bara ägna sig åt musiken. Det här är så långt ifrån hissmusik brus man kan komma. Man man som lyssnare inte ger sig tiden att verkligen lyssna och ta till sig allt är det lika bra att inte lyssna på albumet över huvudtaget. Den som dock ger albumet den uppmärksamhet det behöver kommer att bli belönad därefter. (TB)

Anvil. **Foto: AFM Records**

BBB
Anvil
Impact is immiment
(AFM Records)
Anvil. Mmm, smaka på det en stund. Slipper man se dessa herrar så får man vara nöjd, men dessvärre blir man lurad om man råkar se dem. Både Steve "Lips" Kudlow och Robb Reiner är gamla i gemet och har lirat helt kompromisslöst tillsammans i både vått och torrt, och så jäkla bra de gjort det. Med både svett och tårart (ge dig aldrig om du brinner för något) är deras måtto! Jag är ett gammalt Anvil-fan och har gillat dem sedan 1980-talet då de stod på de stora scenerna med band som Metallica och Whitesnake med flera, för att helt otippat bli helt bortglömda. Dessa herrar släppte en dokumentär för antal år sedan som gick rakt in i rockvärldens hjärtan och fick av det en liten knuff i rätt riktning. Låtarna på detta album är helt enkelt Anvil till 100%. Ingen Tom Jones-röst och inget Eddie van Halen-lir, men jäkligt bra rak skön rock när metal är som fränast. Kompromisslös hårdrock är vad Anvil levererar här och jag älskar det.

Mitt betyg blir en stark trea och jag hoppas dessa hårlösa 60-åringar spelar länge till. Man behöver ingen pudelfrilla när man har en så skön inställning som dessa gubbar. (KK)

BB
Blandade artister
Dom som aldrig ger upp, en hyllning till Magnus Lindberg
(Smilodon)
Magnus Lindberg fick inte riktigt det erkännande han borde ha fått för sin musik när han levde. Men nu är det inte Magnus Lindberg som ska recenseras, utan en hoper av hans låtar framförda av en rad andra artister. Det är förvisso hans låtar som utgör grunden för denna hyllning, men håller den?

Inledningen är spröd och vacker när Mauro Scocco tolkar "Ljusterö". Basse Wickman har med två låtar, "Från en mörk, mörk himmel" och "I en hand". Den förstnämnda sätter sig direkt, den andra passerar ganska obemärkt förbi. "Då tänker jag lite på dig" tolkas på ett mycket smakfullt sätt av Sophie Zelmani, vilken röst, vilken artist.

Normalt är jag svag för det mesta Lars Winnerbäck gör, men tolkningen av "Månsken Peggie" lyfter inte. Det är nog så att Lars Winnerbäck är som allra bästa när han gör Lars Winnerbäck. Bättre blir det i hans andra låt, som också avslutar hyllningen, "Röda läppar". Skillnaden? Här bjuds vi på en liveversion, och Winnerbäck levererar. Klockren avslutning på hyllningen till Magnus Lindberg, men nu ska vi inte gå före i handlingarna.

Det finns några låtar på albumet som inte berör mig i någon större utsträckning. Det är bland andra "Ingen ska få se mig när jag går" med Plura, "hårda år" med Lasse Lindbom, Janne Bark och Maj-Britt Niklasson, "Ser du" med Toni Holgersson och några till. Ett par låtar som sticker ut i positiv bemärkelse förutom de jag nämnt ovan är "Sanningen" med Dan Hylander och Raj Montana Band, "Jag har aldrig varit i Memphis" med Louise Hoffsten, "Då känns det lite lugnare" med Anna Stadling och Idde Schultz och "Sista versen kvar" där Dan Hylander och hans Raj Montana Band får sällskap av Basse Wickman och Mauro Scocco.

Ett ok dagsverk, men det blir inte riktigt lika bra som när Magnus Lindberg själv gjorde det. (TB)

BBBB
Steven Graves
Don't ever stop – The Nashville sessions
(Steven Graves Music)
Steven Graves är en produktiv herre. Förra året släppte han albumet "All alone", nu är han tillbaka med ep:n "Don't ever stop". Med tanke på hur bra denna ep är hade man kunnat hoppas på ett fullt album. Men kanske är det så att Graves kände att det var just dessa fem låtar han ville släppa och det får man respektera.

Det tar inte många takter innan jag kommer på mig själv med att vara helt inne i titellåten. Enkelt, välgjort och smått lysande.

Su Andersson. **Foto: Rachel Koumparou**

Graves backas också av ett sällsamt bra band med musiker som Jeff King, Chris Donohue, Dennis Holt och Jimmy Nichols.

Efter den inledande och rockiga ”Don’t ever stop” blir det lite souligare med ”Rich man” där basisten Chris Donohue verkligen driver låten framåt och där Ariel Theirmann och Veronica McWoodson lägger fantastiska stämmor. Lite uptemporock blir det sedan i ”Stop fooling around” även den klockren. Fjärde spåret, ”What you’re looking for” är egentligen en ren countryrocklåt med ett stadigt tempo som absolut för känslan till en roadtrip ute på landet, gärna i en cab med vinden i håret och en varm och god sol i nedan bortemot horisonten.

Ep:n avslutas med en cover på Jim Croces ”I’ll have to say I love you in a song” som Graves och bandet tolkar på ett bra sätt. Detta borde kanske ha varit en fullpoängare, men med tanke på att det är en ep känns det som om det får räcka med en fyra. En naggande god liten ep som varmt kan rekommenderas. (TB)

BBB
Jim Patton & Sherry Brokus
Going the distance
(Berkalin Records)
Austinduon Jim Patton och Sherry Brokus har som så många andra artister de senaste åren skildrat livet under pandemin. De har också, i likhet med många andra, använt tiden i isolering till att skriva låtar. Det vore lätt att tro att det skulle resultera i mörka och dystra låtar, men så är det inte riktigt. Jag gillar inledande ”That’s what I do” där Patton berättar om hur kan enkelt översatt har tummen mitt i näven. Det är mycket han inte klarar som att hänga upp en tavla, fixa ett trasigt staket och liknande, men, han kan skriva låtar ärliga och sanna, få dig att skratta få dig att gråta… Allt detta till ett piggt och medryckande komp, kan man annat än kapitulera?

I ”Words I can’t unsay” reflekterar han över hur lätt det är att slänga ur sig ord man inte menar och som ofta sårar. Problemet är att även om man ber om ursäkt är det ändå ord man sagt och som sagt, ord som inte går att få osagda. Min absoluta favorit på albumet är uptempolåten ”Austin night” med en riktigt go elgitarr och fantastisk kör. Ett gediget hantverk från Patton och Brokus, ett album som absolut kommer att spelas ett bra tag framöver, inte minst hemma på stereon. (TB)

BBB
Su Andersson
Brave
(Roots & Ramblers Records)
Svenska Su Andersson är en spännande ny bekantskap för mig. Lite lagomt kaxigt och riktigt bra. Albumets inleds med ”Japanese Tea” som även relativt avklädd och enkel, samtidigt lockande. Den lovar om att det kommer mer spännande saker, och det gör det. Andra låten ”Southern Belle” fortsätter i ett försiktigt tempo med en väl berättad historia.

På albumets tredje låt, ”Scissors”, får Su sällskap av Maja Granberg och deras stämmor kompletterar varandra på ett fantastiskt sätt. En av albumets bästa låtar. Titellåten ”Brave” är en annan favorit. Ett gediget och starkt album som gav mersmak. Su Andersson var verkligen en positiv överraskning så nu kommer jag även kolla upp hennes tidigare album. (TB)

BB
Michael Jonathon
Afterburn
(Poetman Records)
Ingen kan ta ifrån Michael Jonathon att han är produktiv. ”Afterburn” är hans 19:e album och det andra i år! Musiken är någon bombastisk form av folkrock med inslag av techno och klassisk musik. Inledande ”Techno-folk” känns bara rörig och lyckas inte engagera. Det fanns säkert någon bra idé bakom det, men det känns som om ambitionen missade målet. Det är absolut välarrangerat och snyggt, men ingenting som talar mig. Jag tror personligen att det hade gynnat albumet att droppa några låtar, det känns som om materialet inte håller rakt igenom. Sedan funkar inte mixen av de olika stilarna för min del. Det blir lite rörigt. (TB)

Skinny Dyck. **Foto: skinnydyck.com**

BBBB
Steve Yanek
Long overdue
(Primitive Records)
Steve Yanek
Han är inte allt för het på gröten Steve Yanek. Debutalbumet kom 2005, sedan hände inte så mycket, förrän nu, och det har varit väl värt väntan. Gammal go amerikansk rock med ett band som skulle få de flesta av bli gröna av avund. Bland musikerna på albumet finns Jeff Pevar, Kenny Aronoff och Bill Payne, för att nämna några.

Öppningsspåret, tillika titellåten, ”Long Overdue” sätter tonen direkt. En härlig slidegitarr är den lilla extra kryddan på en fantastiskt bra rocklåt. Andra spåret sänker tempot betydligt. Lite tillbakalutad får man känslan av en skön afton med kompisar med en öppen eld och lite nyfångad fisk på gallret över elden.
”Tired of this attitude” höjer tempot en aning, en perfekt bilåkarlåt. Det fortsätter med den ena bra låten efter den andra. Yaneks första album gick i stort sett helt obemärkt förbi hemma i USA men skapade viss uppmärksamhet i här i Europa. Med sitt nya album borde även USA vakna. Steve Yanek är bättre än mycket som ligger på de amerikanska topplistorna idag. Och skulle inte de amerikanska radiodiscjockeyerna spela detta album har de fel jobb, om de får välja själva vad de spelar nu för tiden.

Toppar på albumet tillsammans med ovan nämnda låtar är i mina ögon och öron ”On your side”, ”Throw me down a Line” och ”Goodbye”. Gillar du gubbrock, vilket egentligen är helt fel ord för det finns inget gubbigt över detta album, men om du gillar den typen av amerikansk rock ska du absolut kolla upp detta album. (TB)

BBBB
Murre Eriksson
Tänk om…
(Kakafon Records)
Miranda Murre Eriksson har sjungit och spelat så fort hon fått chansen sedan 14 års ålder. ”Tänk om…” är hennes debutalbum, en debut som lovar mycket mer. Öppningslåten ”Fågel, fick, mitt emellan” borde kunna leta sig in på de svenska topplistorna. En rockig och mycket bra låt som för tankarna till Pernilla Andersson i hennes bästa stunder. Väl berättat och väl spelat.

Andra låten ”Ekorrhjulet” fortsätter i samma stil och utan att veta allt för mycket om Murre är det lätt att anta att låten till viss del är självbiografisk då hon tillbringat timmar i bussar och tåg under sina unga på väg till och från spelningar. Uptempo och positivt blir det i ”I vår trädgård”. Snyggt och lätt att älska.

En riktig feel good-sång. I ”Arg låt” rockar Murre och bandet på ett sätt som för tankarna till Ulf Lundell när han och bandet rockar som bäst. Dessutom med en text som har både en och två glimtar i ögat.

Albumet fortsätter i samma stil. Det skulle förvåna mig stort om inte Murre Eriksson är ett av Sveriges stora nya stjärnskott på musikhimlen inom kort. Hon har allt som behövs. Rekommenderas varmt. (TB)

BB
Skinny Dyck
Palace waiting
(Sound A Sleep Records)
Ryan ”Skinny” Dyck är en kanadensisk countrysångare som börjar få allt mer uppmärksamhet i countryns hemland. Hans låtar är ofta självbiografiska och handlar som för så många andra låtskrivare om brustna förhållanden och vart det gick fel. Inte sällan lägger han skulden på sig själv.

Det här handlar om gammal traditionell country där pedal stegen gråter förtjänstfullt i bakgrunden ackompanjerad av lite kantslag och en stadig basgång. Det är lätt att tänka sig Skinny på scenen, eller bakom hönsnätet, på någon nedsliten gammal krog i en liten stad någonstans i Texas. Där bandet gör sitt bästa framför en trött och stundtals ointresserad publik.
Nu tror jag inte riktigt att min bild av verkligheten stämmer, den är säkert färgad av alldeles för många amerikanska filmer med ruffiga salooner mitt ute i ingenstans.

Rent musikaliskt låter det tidigt 1970-tal. Hade jag inte vetat att det var ett nytt album eller vem artisten var hade jag lika gärna kunnat gissa på att albumet kunde ha varit utgivet någon gång på 1970-talet.

Det som ändå gör att det skiljer sig är att Skinnys texter känns så mycket modernare utan att ta bort känslan av vad det handlar om.
Nu är inte detta den typ av country jag helst föredrar, det är lite för traditionellt för mig. Men jag kan ändå uppskatta kvaliteten på albumet och förstår att det kommer att gå hem hos countryälskare som gillar de gamla mästarna som Jim Reeves och Buck Owens. (TB)

September

Nationalteaterns Rockorkester
Tor 01: Liseberg, Göteborg

David Keye & The Weaponry
Tor 01: Musikens Hus, Göteborg

Jakob Hellman
Fre 02: Liseberg, Göteborg

Katherine Ryan
Fre 02: SentrumScene, Oslo

The Zombies
Lör 03: Råda Rum, Mölnlycke

Rob Coffinshaker
Lör 03: Nöjesfabriken, Karlstad

KSM3 + De Lyckliga kompisarna
Lör 03: Liseberg, Göteborg

Whitney Rose
Ons 07: Pustervik, Göteborg

D.A.D. + Sator
Fre 09: Partille Arena, Göteborg

Louise Hoffsten
Fre 09: Liseberg, Göteborg

Louise Hoffsten
Fre 09: Liseberg, Göteborg

Miriam Bryant
Lör 10: Liseberg, Göteborg

Del Amitri
Mån 12: Rockefeller, Oslo

Dawn Landes
Mån 12: Pustervik, Göteborg

D.A.D. + Sator
Fre 16: Nöjesfabriken, Karlstad

Kat Riggins
Lör 17: Karlbergshallen, Åmål

Black Stone Cherry
+ The Georgia Thunderbolts
Lör 17: Rockefeller, Oslo

Einstürzende Neubauten
Lör 17: Liseberg, Göteborg

Lissie
Sön 18: Rockefeller, Oslo

Nick Lowe & Los Straitjackets
Ons 21: Pustervik, Göteborg

Nick Lowe & Los Straitjackets
Tor 22: Rockefeller, Oslo

Margo Cilker
Sön 25: Pustervik, Göteborg

Nazareth
Ons 28: Trädgårn, Göteborg

Bob Dylan
Tor 29: Scandinavium, Göteborg

Tove Styrke
Tor 29: Pustervik, Göteborg

Venice
Tor 29: Nöjesfabriken, Karlstad

Oktober

Sam Outlaw
Sön 02: John Dee, Oslo

Y&T
Tis 04: John Dee, Oslo

Deep Purple
+ Jefferson Starship
Tis 04: Partille Arena, Göteborg

The Stranglers
Fre 07: Trädgårn, Göteborg

Tom McRae
Mån 10: John Dee, Oslo

Ebba Forsberg & Ångmaskinen
Ons 12: Scalateatern, Karlstad

The Cure
Tor 13: Scandinavium, Göteborg

Wilmer X
Tor 13: Pustervik, Göteborg

Midge Ure
Fre 14: Pustervik, Göteborg

Sir Reg
Lör 15: Nöjesfabriken, Karlstad

Saxon
Mån 17: Pustervik, Göteborg

Saga
Mån 17: Rockefeller, Oslo

Kansas
Tis 18: Sentrum Scene, Oslo

Don McLean
Tis 18: Lorensberg, Göteborg

Saga
Ons 19: Trädgårn, Göteborg

Tedeschi Trucks Band
Fre 21: Sentrum Scene, Oslo

Harlem Globetrotters
Sön 23: Partille Arena, Göteborg

Hansson de Wolfe United
Ons 26: Stora teatern, Göteborg

Eva Dahlgren
Tor 27: CCC, Karlstad

Tower of Power
Tor 27: Pustervik, Göteborg

Counting Crows
Tor 27: Sentrum Scene, Oslo

November

Youssoo N'Dour
Lör 05: Göteborgs konserthus, Göteborg

Brett Young
Mån 07: Rockefeller, Oslo

Jason Isbell & The 400 Unit
Mån 07: Sentrum Scene, Oslo

Jason Isbell & The 400 Unit
Tis 08: Sentrum Scene, Oslo

Walter Trout
Tis 08: Pustervik, Göteborg

Band of Horses
Tor 08: Rockefeller, Oslo

Band of Horses
Ons 09: Rockefeller, Oslo

Tove Lo
Lör 19: Sentrum Scene, Oslo

Uriah Heep
Tor 24: Sentrum Scene, Oslo

Melissa Horn
Sön 27: CCC, Karlstad

Melissa Horn
Ons 30: Konserthuset, Göteborg

December

Uriah Heep
Fre 02: Göteborgs konserthus, Göteborg

Kim Wilde
Sön 04: Trädgårn, Göteborg

Kim Wilde
Fre 09: Nöjesfabriken, Karlstad

Adolphson & Falk
Tor 15: Stora teatern, Göteborg

Bo Kaspers Orkester
Tor 15: CCC, Karlstad

Slowgold
Lör 17: Stora teatern, Göteborg

MUSIK/LOKALA VINYLER

Coronaviruset har ställt till det för många, inte minst musiker. Så passa på att ge lite draghjälp till de av våra lokala musiker som har vinylalbum att sälja. Ett album kostar inte mer än entrén till en konsert, men räcker mycket längre. Kontaktinfo finns under respektive album. Finns även med några mindre lokala musiker vars album är värda att ha i din samling. Och ja, det finns en singel med på sidan.

Mark/Martin: Mark/Martin
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Marcus Bohm & The Bang: 56
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Mark Tholin: Charred Tree
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Dan Viktor & Dan Magnusson: Ferlin
(Nacksving) 072-562 15 11
199:-

Magnolia: På djupt vatten
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia: Svarta sagor
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia: Ta tjuren vid hornen
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia/Kometen
Ge ditt liv en chans/Ball of fire
(Transubstans) 073-055 78 27
60:-

Göran Samuelsson: Tupilak
(Fergus) goransamuelsson.se
250:-

Maddox Street: Ultraviolet
(Mad Ox) 076-805 13 56
229:-

Lisa Lystam Family Band: III
(Ramasound) lisalystam.se
250:-

Olli Strömberg/Torbjörn Carlsson: Helikons blomster
(Memoria) 070-518 88 99
200:-

Siena Root: Secret of our time
(M.I.G.) sienaroot.com
230:-

Seasick Steve: Can U cook?
(BMG) ginza.se
239:-

Heavy Feather:
Mountain of sugar
(The Sign Rec) hotstuff.se
189:-

Heavy Feather: Debris & Rubble
(The Sign Rec) hotstuff.se
239:-

MATS BÄCKER

CLASSICS

Toms Verkstad, Säffle 2/9 - 25/9
Vernissage Fredag 2 september kl 18.00 - 20.00

Besök artworks.se/safflekonstforening för mer information

Säffle Konstförening

SVERIGES KONSTFÖRENINGAR

Studieförbundet Vuxenskolan

UR ARKIVET/GÖRAN KARLSSON

Göran Karlsson är en man som många Åmålsbor känner till. Många kanske inte känner till hela namnet utan känner honom som Göran på Konsum eller Coop-Göran efter att han tillbringat sina arbetsår på Domus som idag är Coop. Göran har flera spännande intressen. I förra numret presenterade Göran lite spännande och roliga bilder ur sitt fantastiska bildarkiv. Då var det bilder från Görans första arbetsplats, denna gång är det från arbetsplats nummer två.

Göran Karlsson. **Foto: Berth Carlsson**

Jag har i mitt arkiv mängder av fysiska fotografier men även många trycksaker och broschyrer. Bilderna här kommer från en broschyr från tyska Telefunken. Man tillverkade framförallt ljud- och bildprodukter. 4Broschyren beskriver Telefunkens stereo-hifi sortiment 1970. Alltså drygt 50 år sedan idag. Vad som slår en är att man både röker och dricker på bilderna. Att röka verkar ha uppfattats som lite fint.

Det fanns ju cigarettreklam där budskapet kunde vara att nio av tio läkare rökte ett visst cigarettmärke fast då får vi nog gå lite längre bak i tiden. Intressant är också inredningen som naturligtvis var top of the line 1970.

Idag skrattar vi åt dessa bilder men det var säkert många som drömde om hur populär man skulle bli bland tjejerna med en fräck Telefunkenstereo i vardagsrummet. Telefunken finns kvar än idag men man tillverkar främst högklassiga mikrofoner..

Göran Karlsson

Den här typen av annonsbild skulle troligtvis inte fungera så bra idag med alkohol och rökning.

Måhända är det lite jazz som spelas upp på rullbandspelaren.

Telefunkens bild av det goda livet 1970..

Lite god musik från den väggmonterade rullbandspelaren samtidigt som man avnjuter ett gott glas vin. Kan det bli bättre?

Vilket band ska vi lyssna på?

En stilren oas i rött och vitt med en gammal klassisk långhårig heltäckningsmatta och Pippi Långstrump-flätor.

Damen ligger lagomt bekvämt utsträckt på soffan med en drink i ena haden och väntar på vad som kommer att hamna på skivtallriken.

UR ARKIVET/HENRY STAKE

Henry Stake var Åmåls förste riktige pressfotograf, och han var ung när han startade. Han föddes 1932, köpte sin första kamera som 13-åring och då började han också bygga upp det bildarkiv varav merparten idag finns i Åmåls kommuns arkiv. När han skänkte sitt arkiv till kommunen innehöll det över 100 000 bilder.

Han fick sin första bild publicerad i Provinstidningen Dalsland 1950, det var en bild från en hemmamatch för IF VIken i division II mot IK Brage. Under ett antal år frilansade han som fotograf åt olika tidningar samtidigt som han jobbade på Åmåls Färg- och Kemikalieaffär. Men ganska snart startade han en egen fotobutik och resten är historia. Framöver kommer vi i varje nummer presentera några bilder från Henry Stakes alla reportage.

Henry Stake. **Foto: Tony Berg**

Idag kan det kanske vara svårt att tro det, men det fanns en tid när kyl och frys inte fanns i var mans hem. På den tiden fanns det företag som Väneris AB som på vintern skördade is och lade denna i stora lager för att kunna användas under årets varmare årstid.

Många av kunderna var fiskare på Vänern som använde isen till att bädda ned den fångade fisken i så att den höll sig fräsch.

På detta uppslag ser vi fyra bilder från 1959. Det är Väneris personal som håller på att skörda is och lägga den i sin stora depå som då fanns vid Tydjebäcken. Ett tungt och emellanåt farligt arbete.

När sedan kyl och frys blev allt vanligare i hushållen, i butiker och hos restauranger hade företaget så småningom spelat ut sin roll och de stora isdepåerna försvann.

SONIC YOUTH · LP

Me & My Rock-T-shirt

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me & My Rock-T-shirt. Tanken var att ställa ut bilderna vilket också gjordes i samband med Åmåls Fotofest ett år. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta fotograferandet för en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock-t-shirt?

Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plåtning.

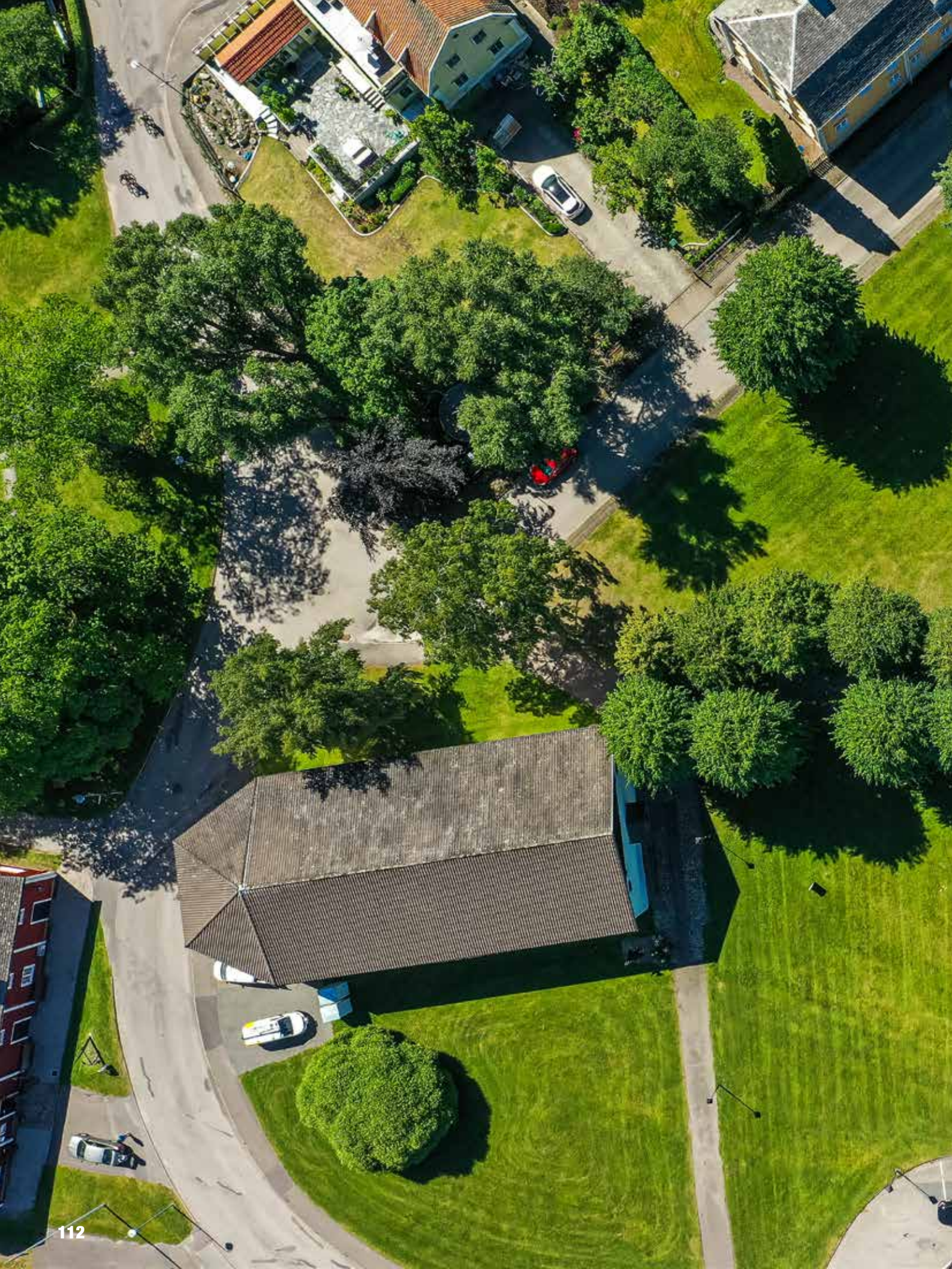

Kulturmagasinet i Åmål från ovan i juli månad 2022. Allén kryssar rakt över parken som är inbjudande grön.

TOPDRONE
Terje Olsen Photography

ÅMÅLS FOTOFEST

5-12 NOVEMBER 2022

Lennart Nilsson
Dan Nordgren
Linus Gamnis och många fler

Föreläsning av
Anne Fjellström

För information om öppettider och program se Åmåls Fotofests Facebooksida

Kulturhuset / Kulturmagasinet

Fri entré till utställningarna

Åmåls Fotofest

Studieförbundet Vuxenskolan

POKALHUSET.SE
när pris och kvalitet avgör!
Sportpriser • Gravyr • Dekaler • Promotion

Åmåls Kommun

©2011 P&G
SOMEWHERE IN THERE
THERE'S A MAN IN THERE
Old Spice
SMELL BETTER THAN YOURSELF

COMING SOON AT Firestone

HERE is a preview of some of the postwar products which will soon be on sale at Firestone dealer stores and Firestone stores throughout the United States. In fact, a limited number of some items are already in stock in a few localities and more are coming as quickly as materials can be obtained.

Firestone dealer stores and Firestone stores are among the *first* retail outlets in America to give you new postwar models of products you have been waiting for. Yes, they are really new — not merely prewar models. And they are extra quality products which uphold the Firestone tradition of Best Today — Still Better Tomorrow.

Listen to the Voice of Firestone every Monday evening over N. B. C. network.

Copyright, 1945, The Firestone Tire & Rubber Co.

Firestone provides a full line of tires and tubes for all types of vehicles and for aircraft, Life Protector safety tubes for passenger cars.

Firestone electrical products include: refrigerators, home freezers, sweepers, ranges, waffle irons, mixers, toasters, washers, roasters, radios, heaters, fans, and other useful items.

Firestone Air Chief Radios will soon be available in console, table, portable and automobile models.

Hand and power mowers, outboard motors and bicycles will soon be on sale at Firestone.

"Stretch denim?
No wonder these jeans fit so comfortably!"

"The stretch denim is 63% cotton, so its always soft, cool, and comfortable. And 37% polyester, to keep its smooth, trim shape. Best of all, it fades naturally with every washing."

"My new stretch denim jeans from Levi's® Womenswear may look tight, but they don't feel tight. Thanks to the stretch denim, they don't cut or bind anywhere. Even when I sit like this!"

"I like clothes that flatter my figure without feeling tight. That's why I love clothes by Levi's® Womenswear. Even this Indian cotton shirt is as comfortable as it is pretty." Of our many stretch denim jeans, the one featured here is the Prospector (Misses Sizes) #25394-94. Shirt #68806-42.

Levi's
WOMENSWEAR

QUALITY NEVER GOES OUT OF STYLE.

If you were racing here tomorrow

you'd wear a Rolex.

Sliding through a corner at 170 m.p.h. a Formula One Grand Prix car is travelling roughly 17 yards in a fifth of a second.

So to say Grand Prix racing drivers have a highly developed sense of timing is something of an understatement. Their lives depend on it.

Many of them wear a chronometer they call the best in the world. Its Oyster case is carved out of a solid block of 18 ct. gold or Swedish stainless steel. So much of the work is done by hand, each Rolex Oyster takes more than a year to make.

Jackie Stewart thinks it is time well spent.

The Rolex he wears is the Datejust.

ROLEX
OF GENEVA

Write to Rolex, Geneva, Switzerland, for free colour catalogue.

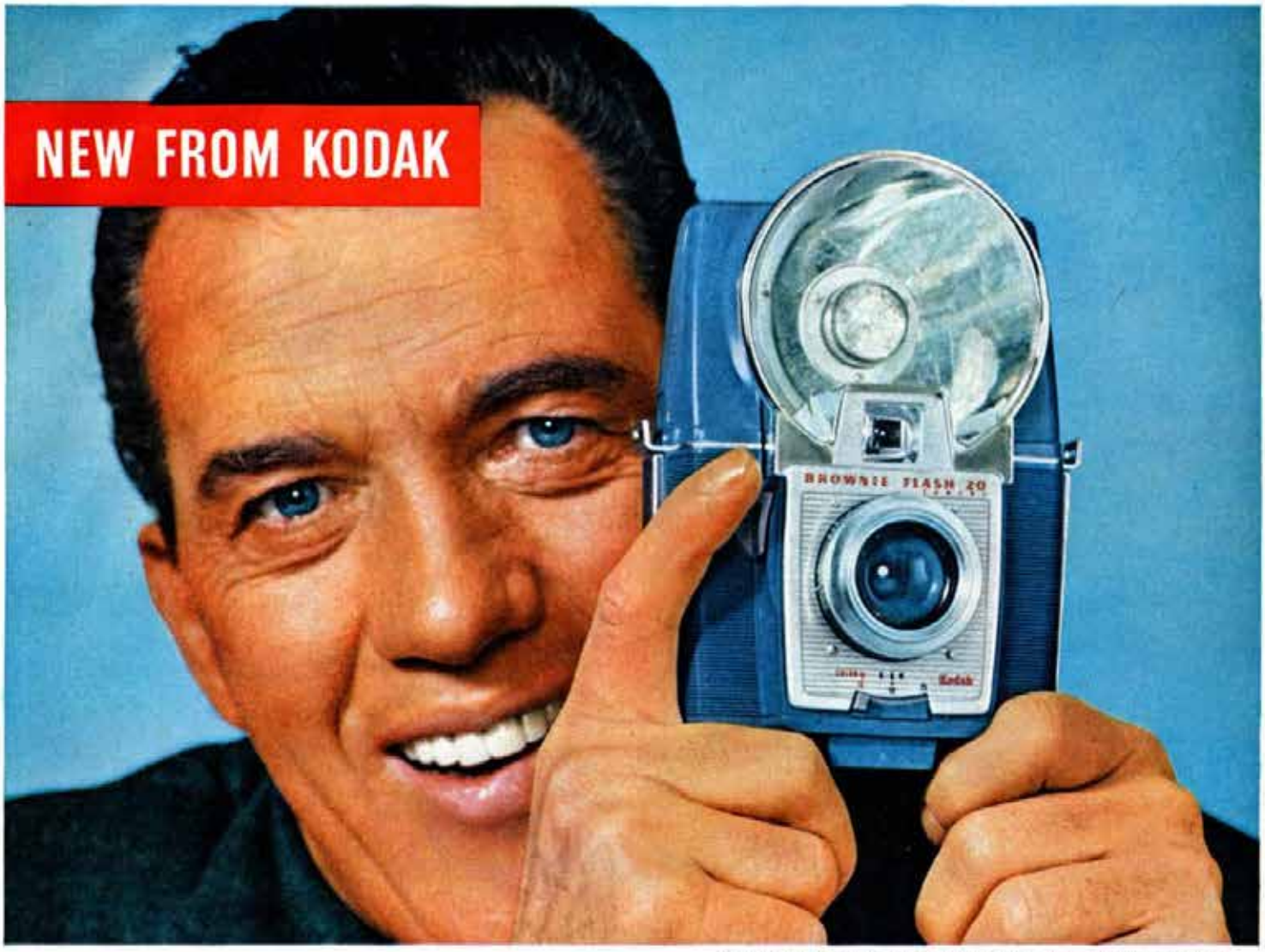

New Brownie Flash 20 Camera has telescopic viewfinder that helps you aim and shoot fast. Flasholder is built in. **$1.50 down . . $13.95**

Ed Sullivan says...

"New Brownie 20 Cameras give you better pictures...with Brownie ease!"

Now you get sharp, colorful closeups...groups ...scenics...color snaps...color slides...all the pictures that used to be hard to get!

Here's another "first" from the people who first made picture-taking easy. New, modern Brownie Cameras that take the kind of eye-filling pictures you see in magazines . . . and make them easy for *you* to take from the very start!

EASY to get brilliant black-and-white snaps . . . lifelike color snaps . . . sparkling color slides!

EASY to get good clear pictures on sunny days . . . cloudy days . . . and in the shade!

EASY to get sharp, colorful closeups . . . groups . . . distant scenes!

EASY to get perfect flash shots!

EASY to handle . . . easy to hold steady!

EASY to use . . . easy film wind, no watching red window after first shot . . . and no double exposures!

EASY to get exactly what you see—with clear, brilliant viewfinders!

EASY to buy, too. Many dealers ask as little as 10% down. So see these new Brownie 20 Cameras demonstrated at your Kodak dealer's in time for this weekend's pictures.

New Brownie Twin 20 Camera gives two ways to sight: direct eye level, and handy waist level reflex, especially good for taking snapshots of children. As little as **$1.00 down $10.95**

New Brownie Reflex 20 Camera lets you see your picture super-size . . . as little as **$1.75 down $16.95**

Prices are list, include Federal Tax, and are subject to change without notice.

See Kodak's "The Ed Sullivan Show" and "The Adventures of Ozzie and Harriet"

Maytime is picture time . . . get out your camera

EASTMAN KODAK COMPANY, Rochester 4, N. Y.

Kodak
—a trademark since 1888

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

Baretta Magazine nummer 18 kommer 30 november 2022

Redaktionen tar gärna emot tips om kommande evenemang, intressanta artikeluppslag, personporträtt och annat. Hör gärna av er på e-postadressen nedan, vår facebooksida eller direkt till någon av oss på redaktionen. Vi ses i november.

tony@tonyberg.com